Warszawa, dnia 7 maja 2019 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Komisja Administracji i Spraw Wewnętrznych
****
Podkomisja nadzwyczajna
do rozpatrzenia rządowego projektu ustawy o
wykonywaniu działalności gospodarczej w
zakresie wytwarzania i obrotu materiałami
wybuchowymi, bronią, amunicją oraz
wyrobami i technologią o przeznaczeniu
wojskowym lub policyjnym (druk nr 3347)

S P R A W O Z D A N I E P O D K O M I S J I

Podkomisja nadzwyczajna po rozpatrzeniu rządowego projektu ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (druk nr 3347) na posiedzeniach w dniach 11, 17 i 24 kwietnia oraz 7 maja 2019 r. przedkłada sprawozdanie o tym projekcie ustawy.

Sprawozdawca

/-/ Anna Maria Siarkowska

Projekt

U S T A W A

z dnia

o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym[1), 2), 3)]

DZIAŁ I

---

1) Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:
   1) dyrektywę Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991, Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008, str. 5, Dz. Urz. UE L 137 z 24.05.2017, str. 22 oraz Dz. Urz. UE L 191 z 22.07.2017, str. 12);
   2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. UE L 96 z 29.03.2014, str. 1).

2) Niniejsza ustawa służy stosowaniu:
   1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażającego art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiającego zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 1);
   2) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającego wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015, str. 62, Dz. Urz. UE L 202 z 05.03.2018, str. 56 oraz Dz. Urz. UE L 202 z 28.07.2016, str. 56).

3) Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, ustawę z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, ustawę z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, ustawę z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, ustawę z dnia 26 czerwca 2014 r. o niektórych umowach zawieranych w związku z realizacją zamówień o podstawowym znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa, ustawę z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego, ustawę z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych oraz uchyla się ustawę z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady:

1) podejmowania i wykonywania przez przedsiębiorców działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz kontroli tej działalności;
2) oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych.

Art. 2. 1. Wytwarzaniem w rozumieniu ustawy jest działalność wytwórcza dotycząca materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także czynności mające na celu przywracanie lub zmianę ich pierwotnych właściwości, w tym działalność rusznikarska polegająca w szczególności na przerabianiu, naprawianiu albo remontowaniu strzeleckiej broni palnej oraz wytwarzaniu istotnych części niezbędnych do przerobienia, naprawy lub remontu tej broni, a także odzysk albo unieszkodliwianie w rozumieniu przepisów o odpadach.

2. Obrotem w rozumieniu ustawy jest działalność handlowa dotycząca materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, w tym pośrednictwo polegające na negocjowaniu, doradztwie handlowym, pomocy w zawieraniu umów oraz organizowaniu przemieszczania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, z wyłączeniem działalności spedycyjnej, wykonywana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. 1. W rozumieniu ustawy:

1) amunicja – oznacza:
   a) nabój scalony do strzeleckiej broni palnej,
   b) naboje do broni palnej innej niż strzelecka broń palna, pociski kierowane, pociski rakietowe, miny, bomby, granaty, torpedy, głowice, zapalniki, ładunki, lonty i środki pozoracji pola walki,
   c) inne środki przeznaczone do niszczenia lub obezwładniania osób lub obiektów, a także do celów pozoracyjnych, ćwiczebnych, szkolno-treningowych, badań lub sportowych,
   d) komponenty amunicji zawierające materiały wybuchowe, chemiczne

środki obezwładniające lub zapalające albo inne substancje, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, a także materiał wybuchowy miotający w postaci prochu;

2) broń – jest to broń palna, o której mowa w pkt 3, oraz inne rodzaje broni w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2–4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2019 r. poz. 284), a także inne urządzenia i narzędzia przeznaczone do niszczenia lub obezwładniania celów;
3) broń palna – jest to broń, w której do miotania pocisku lub substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych lub do wytwarzania efektów dźwiękowo-wizualnych jest wykorzystywana energia produktów powstałych w wyniku reakcji chemicznej ładunku miotającego;
4) istotne części – oznaczają lufę, zamek, bęben nabojowy, szkielet lub komorę zamkową strzeleckiej broni palnej, odpowiednio do przyjętych rozwiązań technicznych danego modelu broni;
5) istotne części artyleryjskiej broni palnej – oznaczają lufę, komorę zamkową lub nasadę zamkową oraz zamek, przeznaczone do broni palnej wyposażonej w lufę o najmniejszej średnicy części prowadzącej przewodu lufy wynoszącej co najmniej 20 mm;
6) kaliber – jest to parametr broni określony wartością wyrażoną w jednostkach długości albo wagomiarowo, zawartą w oznaczeniu naboju scalonego przeznaczonego dla danej broni, a w przypadku broni rozdzielnego ładowania – wyrażona w jednostkach długości albo wagomiarowo najmniejsza średnica części prowadzącej przewodu lufy;
7) lufa – oznacza istotną część broni, w której pociskowi w trakcie strzału nadawana jest prędkość i kierunek ruchu;
8) ładunek miotający – jest to materiał wybuchowy lub kombinacja materiałów wybuchowych, w ilości określonej dla danego rodzaju amunicji, które w wyniku reakcji chemicznej wytwarzają produkty gazowe zdolne do miotania pocisku lub chemicznego środka obezwładniającego lub do wytwarzania efektów dźwiękowo-wizualnych;
9) materiały wybuchowe – są to:
   a) substancje chemiczne stałe lub ciekłe albo mieszaniny tych substancji, które pod wpływem bodźców zewnętrznych są zdolne do gwałtownej

reakcji chemicznej, której towarzyszy wydzielanie produktów gazowych o takiej temperaturze i ciśnieniu i z taką szybkością, że mogą powodować zniszczenia w otaczającym środowisku, a także wyroby wypełnione materiałem wybuchowym, z wyłączeniem amunicji,

b) materiały pirotechniczne – materiały lub mieszaniny materiałów przewidzianych do wytwarzania efektów cieplnych, świetlnych, dźwiękowych, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów, w wyniku bezdetonacyjnej, samopodtrzymującej się reakcji chemicznej, a także wyroby wypełnione materiałem pirotechnicznym,

c) plastyczne materiały wybuchowe – materiały wybuchowe, których opis jest przedstawiony w części 1 „Opis materiałów wybuchowych” w ust. I załącznika technicznego do Konwencji w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania, podpisanej w Montrealu dnia 1 marca 1991 r. (Dz. U. z 2007 r. poz. 948);

10) replika broni czarnoprochowej – jest to strzelecka broń palna rozdzielnego ładowania, przystosowana do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego, odwzorowująca broń wytworzoną przed 1900 r., z zachowaniem jej funkcjonalności;

11) strzelecka broń palna – jest to przenośna broń palna wyposażona w lufę, która jest przeznaczona do miotania pocisku lub może zostać przerobiona tak, aby miotała pocisk w wyniku działania energii produktów uzyskanych z reakcji chemicznej ładunku miotającego, o najmniejszej średnicy części prowadzącej przewodu lufy poniżej 20 mm, z wyjątkiem granatników i broni sygnałowej, przy czym przedmiot uznaje się za możliwy do przerobienia w celu miotania pocisku w wyniku działania energii produktów uzyskanych z reakcji chemicznej ładunku miotającego, jeżeli ma wygląd broni palnej oraz ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może zostać przerobiony w tym celu;

12) technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym – są to informacje niezbędne do rozwoju, produkcji lub użytkowania danego wyrobu o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, mające postać danych technologicznych lub pomocy technicznej rozumianej jako przekazanie danych technologicznych;

13) wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym – są to wyroby zaprojektowane dla celów wojskowych lub policyjnych;
14) zniszczenie – jest to odzysk albo unieszkodliwianie, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2019 r. poz. 701 i 730), broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także czynności prowadzące do niszczenia lub utylizacji materiałów wybuchowych.

2. Jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do istotnych części stosuje się przepisy dotyczące strzeleckiej broni palnej, a do istotnych części artyleryjskiej broni palnej stosuje się przepisy dotyczące broni palnej innej niż strzelecka broń palna.

Art. 4. Ustawy nie stosuje się do:
1) broni historycznej, to jest broni palnej rozdzielnego ładowania, przystosowanej do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego, wytworzonej przed 1900 r.;
2) broni palnej wpisanej do inwentarza muzealiów, o którym mowa w art. 21 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2018 r. poz. 720 i 1669), lub wpisanej do rejestru zabytków albo na Listę Skarbów Dziedzictwa lub ujętej w wojewódzkiej ewidencji zabytków, o których mowa odpowiednio w art. 8 ust. 1, art. 14a oraz art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2067 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 730);
3) atrap broni niezdolnych do miotania pocisków z wykorzystaniem energii produktów powstałych w wyniku reakcji chemicznej ładunku miotającego i przekrojów broni służących do prezentacji sposobu działania mechanizmów broni – jeżeli nie zawierają istotnych części, które można wykorzystać zgodnie z ich przeznaczeniem w broni palnej.

Art. 5. Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest dozwolone wyłącznie po spełnieniu warunków określonych w ustawie.

Art. 6. Działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu

wojskowym lub policyjnym prowadzi się w sposób zapewniający ochronę życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

DZIAŁ II

Zasady koncesjonowania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 7. 1. Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie:

1) wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,
2) obrotu technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

– wymaga uzyskania koncesji.

2. Nie wymaga uzyskania koncesji obrót:

1) wyrobami pirotechnicznymi, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. a ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 45, 55 i 60);
2) bronią palną pozbawioną cech użytkowych w rozumieniu ustawy oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, pozbawionymi cech użytkowych w rozumieniu ustawy.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, klasyfikację rodzajów materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, na których wytwarzanie lub obrót jest wymagane uzyskanie koncesji, uwzględniając aktualną wiedzę techniczną z zakresu wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz konieczność ich wyczerpującego sklasyfikowania.

Art. 8. 1. Koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 7 ust. 1, zwanej dalej „koncesją”, udziela, odmawia udzielenia, zmienia lub cofa, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw wewnętrznych, zwany dalej „organem koncesyjnym”.

2. Koncesji udziela się na czas oznaczony, nie krótszy niż 5 lat i nie dłuższy niż 50 lat.

Art. 9. 1. Przed udzieleniem koncesji organ koncesyjny zasięga, a przed wydaniem innych decyzji, o których mowa w art. 8 ust. 1 – może zasięgnąć, opinii ministra właściwego do spraw gospodarki, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego lub właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.

2. W przypadku uzyskania informacji, które mogą mieć wpływ na zmianę wydanej opinii, organy opiniujące niezwłocznie przekazują uzyskane informacje organowi koncesyjnemu.

3. Organ koncesyjny bezzwłocznie zawiadamia o udzieleniu koncesji, jej zmianie albo cofnięciu Głównego Inspektora Pracy, ministra właściwego do spraw gospodarki, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, a także właściwych ze względu na siedzibę przedsiębiorcy i miejsce wykonywania działalności gospodarczej wojewodę, komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej oraz komendanta wojewódzkiego Policji.

4. Organ koncesyjny bezzwłocznie zawiadamia o odmowie udzielenia koncesji Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 10. 1. Koncesji udziela się:

1) przedsiębiorcy, będącemu osobą fizyczną, jeżeli:
   a) posiada obywatelstwo:
      – polskie,
      – innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
      – innego państwa, jeżeli otrzymał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej albo na zasadzie wzajemności, o ile umowy międzynarodowe, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, nie stanowią inaczej,
   b) ukończył 21 lat,
   c) posiada co najmniej wykształcenie średnie lub średnie branżowe,

d) posiada przygotowanie zawodowe do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, którego zakres odpowiada co najmniej zakresowi planowanej działalności gospodarczej,

e) ma pełną zdolność do czynności prawnych,

f) nie wykazuje zaburzeń psychicznych, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1878 oraz z 2019 r. poz. 730), oraz istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego, które stanowiłyby przeszkodę do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,

g) nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe,

h) nie jest prowadzone przeciwko niemu postępowanie w sprawach o umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;

2) przedsiębiorcy innemu niż osoba fizyczna, jeżeli co najmniej dwie osoby będące członkami organu zarządzającego przedsiębiorstwa albo członek organu zarządzającego przedsiębiorstwa i ustanowiony przez ten organ do kierowania działalnością określoną w koncesji prokurent lub pełnomocnik, spełniają warunki określone w pkt 1, z tym że warunki, o których mowa w pkt 1 lit. g i h, dotyczą także wspólników spółki, członków organu zarządzającego, prokurentów oraz udziałowców lub akcjonariuszy posiadających co najmniej 20% udziałów lub akcji;

3) przedsiębiorcy, który:

a) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego oraz nie jest ujawniony w Centralnym Rejestrze Restrukturyzacji i Upadłości,

b) spełnia warunki techniczne i organizacyjne zapewniające prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej określonej w koncesji.

2. Koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu strzelecką bronią palną i istotnymi częściami udziela się przedsiębiorcy,

który ponadto spełnia wymagania techniczne i organizacyjne umożliwiające prowadzenie ewidencji w Systemie Rejestracji Broni, o którym mowa w dziale IV, zwanym dalej „SRB”.

3. Wymaganie, o którym mowa w ust. 1:

1) pkt 1 lit. c – nie dotyczy rusznikarzy oraz przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu replikami broni czarnoprochowej;
2) pkt 3 lit. b – nie dotyczy przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie obrotu bez prawa magazynowania oraz mikroprzedsiębiorców, w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212), wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu replikami broni czarnoprochowej.

Art. 11. 1. Za osobę spełniającą przesłankę, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. d, uznaje się osobę, która odbyła i ukończyła z wynikiem pozytywnym szkolenie w instytucji upoważnionej do prowadzenia szkolenia, potwierdzające posiadanie przez nią przygotowania zawodowego do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

2. Szkolenie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje co najmniej zagadnienia dotyczące:

1) zasad wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją i wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz obrotu technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
2) zasad bezpieczeństwa i higieny pracy związanych z tą działalnością gospodarczą;
3) zagrożeń dla życia i zdrowia ludzi, mienia, środowiska i bezpieczeństwa publicznego, związanych z działalnością gospodarczą oraz sposobów ograniczania lub eliminacji tych zagrożeń;
4) zewnętrznych zagrożeń dla prowadzonej działalności gospodarczej;
5) systemu oceny jakości produkcji, badań produktu i certyfikacji – w przypadku działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania.

3. Szkolenie kończy się egzaminem sprawdzającym wiedzę nabytą podczas szkolenia.

4. Potwierdzeniem ukończenia szkolenia jest zaświadczenie, które zawiera w szczególności imię i nazwisko oraz numer PESEL osoby szkolonej, a w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo innego państwa – serię i numer paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość.

5. Instytucją upoważnioną, o której mowa w ust. 1, może być podmiot posiadający kompetencje i potencjał dydaktyczny w zakresie, o którym mowa w ust. 2, związek z działalnością objętą zakresem ustawy oraz specjalistyczne uprawnienia, w tym w dziedzinie certyfikacji, w szczególności instytut badawczy lub szkoła wyższa.

6. Szkolenie, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatne. Opłata za szkolenie nie może przekraczać wysokości 1/2 przeciętnego wynagrodzenia, ogłaszanego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 39 i 730), zwanego dalej „przeciętnym wynagrodzeniem”.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, określi, w drodze rozporządzenia:

1) instytucje upoważnione do prowadzenia szkolenia,
2) szczegółowy zakres szkolenia, sposób jego dokumentowania i szczegółowe warunki jego prowadzenia, z uwzględnieniem możliwości prowadzenia ćwiczeń praktycznych,
3) sposób przygotowania egzaminu sprawdzającego oraz zakres, szczegółowe warunki i sposób jego przeprowadzania,
4) wzór zaświadczenia potwierdzającego ukończenie szkolenia,
5) wysokość opłat za szkolenie

– uwzględniając wymagania określone w ust. 2 i 3 oraz zróżnicowanie zakresu szkolenia w zależności od rodzaju planowanej działalności gospodarczej, zapewnienie czytelności zaświadczenia i zawarcia w nim informacji, o których mowa w ust. 4, a także adekwatność opłaty do kosztów organizacji szkolenia.

Art. 12. 1. W celu stwierdzenia spełniania przesłanek, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f, przedsiębiorca, osoba uprawniona do kierowania działalnością

gospodarczą określoną w koncesji i pracownik zatrudniony bezpośrednio do pracy przy wytwarzaniu lub obrocie materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym są obowiązani poddać się badaniu lekarskiemu oraz badaniu psychologicznemu.

2. W badaniu lekarskim stwierdza się, czy osoba badana wykazuje zaburzenia psychiczne, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, które stanowią przeszkodę do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Na podstawie przeprowadzonego badania wydaje się orzeczenie lekarskie.

3. Badanie psychologiczne obejmuje w szczególności określenie poziomu rozwoju intelektualnego i opis cech osobowości, z uwzględnieniem funkcjonowania w trudnych sytuacjach, a także określenie poziomu dojrzałości społecznej osoby badanej i stwierdza się w nim, czy osoba badana wykazuje istotne zaburzenia funkcjonowania psychologicznego, które stanowią przeszkodę do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Na podstawie przeprowadzonego badania wydaje się orzeczenie psychologiczne.

4. Badanie lekarskie oraz badanie psychologiczne są odpłatne. Opłata za wykonanie badania i wydanie każdego orzeczenia, także w trybie odwoławczym, nie może przekroczyć wysokości 1/10 przeciętnego wynagrodzenia.

Art. 13. 1. O spełnieniu przesłanki, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f, orzeka w zakresie stwierdzenia braku:

1) zaburzeń psychicznych – lekarz specjalista w dziedzinie psychiatrii albo lekarz posiadający specjalizację I stopnia w dziedzinie psychiatrii;
2) istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego – psycholog upoważniony, o którym mowa w art. 15c ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

2. O wydaniu orzeczenia, że osoba nie spełnia przesłanek, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f, lekarz lub psycholog zawiadamiają w przypadku:

1) przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, i osób uprawnionych do

kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji – organ koncesyjny;

2) osób, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1 – przedsiębiorcę zatrudniającego te osoby.

Art. 14. 1. Od orzeczenia lekarskiego i orzeczenia psychologicznego przysługuje odwołanie osobie badanej, organowi koncesyjnemu, a w przypadku badania pracownika, także przedsiębiorcy, który zatrudnia tego pracownika. Odwołanie wnosi się w terminie 30 dni od dnia otrzymania orzeczenia, za pośrednictwem lekarza lub psychologa, który wydał orzeczenie.

2. Podmiotami rozpatrującymi odwołania są:

1) wojewódzkie ośrodki medycyny pracy, a w przypadku gdy odwołanie dotyczy orzeczenia wydanego w wojewódzkim ośrodku medycyny pracy – instytuty badawcze w dziedzinie medycyny pracy;
2) jednostki służby medycyny pracy podmiotów leczniczych utworzonych i wyznaczonych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
3) podmioty lecznicze utworzone i wyznaczone przez Ministra Obrony Narodowej.

3. Lekarz lub psycholog, za pośrednictwem którego jest wnoszone odwołanie, przekazuje je wraz z dokumentacją badań do podmiotu odwoławczego w terminie 7 dni od dnia otrzymania odwołania.

4. Badanie w trybie odwołania przeprowadza się w terminie 30 dni od dnia otrzymania odwołania.

5. Opłatę, o której mowa w art. 12 ust. 4, ponosi odwołujący się.

6. Orzeczenie lekarskie lub psychologiczne wydane w trybie odwołania jest ostateczne.

Art. 15. 1. Orzeczenie lekarskie i orzeczenie psychologiczne, wydane również w trybie odwoławczym, zawierają:

1) oznaczenie podmiotu wydającego orzeczenie;
2) imię, nazwisko i adres miejsca zamieszkania osoby badanej oraz numer PESEL, a w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo innego państwa – serię i numer paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość;
3) treść orzeczenia, zgodnie z art. 12 ust. 2 albo 3;

4) datę wydania oraz podpis wydającego orzeczenie.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, wzór orzeczenia lekarskiego i wzór orzeczenia psychologicznego, uwzględniając potrzebę zapewnienia jednolitości stosowanych wzorów i rozróżnienie ich od orzeczeń wydawanych w postępowaniu o udzielenie pozwolenia na broń.

Art. 16. 1. Za spełniającego przesłankę, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 lit. b, uznaje się przedsiębiorcę, który uzyskał pozytywną opinię dotyczącą spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych, zapewniających prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej określonej w koncesji w miejscu lub miejscach wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji, wydaną przez instytucję upoważnioną określoną w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie ust. 6.

2. Instytucją upoważnioną może być podmiot posiadający kompetencje i potencjał naukowy oraz związek z działalnością objęte zakresem ustawy, doświadczenie w tym obszarze oraz specjalistyczne uprawnienia, w tym w dziedzinie certyfikacji – w szczególności instytut badawczy lub szkoła wyższa.

3. Opinia, o której mowa w ust. 1, uwzględnia przewidywany rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej i towarzyszące jej zagrożenia i obejmować ocenę w szczególności:

1) prawidłowości przyjętych lokalizacji, konstrukcji i wyposażania obiektów produkcyjnych, magazynowych, socjalnych, pomocniczych i innych, z punktu widzenia wzajemnych zagrożeń dla tych obiektów i otoczenia;
2) przydatności posiadanych przez wnioskodawcę terenów dla wzniesienia obiektów, o których mowa w pkt 1;
3) bezpieczeństwa przewidywanych do realizacji procesów technologicznych oraz występujących w tych procesach surowców, produktów i gotowych wyrobów;
4) bezpieczeństwa urządzeń technologicznych;
5) sposobu przechowywania materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów oraz technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

4. Przed wystąpieniem o wydanie opinii, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorca może zwrócić się do instytucji upoważnionej o określenie wymagań niezbędnych do uzyskania pozytywnej opinii.

5. W przypadku wystąpienia zmian mogących mieć istotny wpływ na spełnienie warunków technicznych i organizacyjnych, zapewniających prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej określonej w koncesji w miejscu lub miejscach wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji, w szczególności przebudowa obiektu, zmiana lokalizacji pomieszczeń produkcyjnych lub magazynowych lub dotychczas stosowanej technologii, przedsiębiorca występuje o aktualizację opinii, o której mowa w ust. 1.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, instytucje upoważnione, mając na względzie ich kompetencje i potencjał naukowy, dający gwarancję należytego wykonywania zleconych czynności, związek z działalnością objętą zakresem ustawy, doświadczenie w tym obszarze oraz specjalistyczne uprawnienia, w tym w zakresie certyfikacji.

Art. 17. 1. Wniosek o udzielenie albo zmianę koncesji zawiera:

1) firmę albo nazwę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres siedziby oraz adres miejsca lub miejsc wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej;
2) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, o ile przedsiębiorca taki numer lub wpis posiada;
3) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy;
4) określenie rodzaju i zakresu działalności gospodarczej, na którą ma być udzielona koncesja;
5) wnioskowany okres, na jaki ma być udzielona koncesja;
6) planowaną datę rozpoczęcia koncesjonowanej działalności gospodarczej;
7) dane osobowe przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, a w przypadku przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2, dane członków organu zarządzającego przedsiębiorcy, prokurentów, pełnomocników uprawnionych do kierowania koncesjonowaną działalnością gospodarczą oraz będących osobami fizycznymi wspólników, a także udziałowców i akcjonariuszy posiadających co najmniej 20% udziałów lub akcji przedsiębiorcy:
   a) imię i nazwisko,

b) datę i miejsce urodzenia,

c) obywatelstwo,

d) numer PESEL, a w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo innego państwa – serię i numer paszportu lub w stosunku do obywateli innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – serię i numer innego dokumentu potwierdzającego obywatelstwo i tożsamość,

e) adres miejsca stałego pobytu;

8) listę udziałowców lub akcjonariuszy oraz wielkość posiadanych przez nich udziałów lub wielkość znacznych pakietów akcji, o których mowa w przepisach rozdziału 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 623);

9) wskazanie osób uprawnionych do wykonywania lub kierowania koncesjonowaną działalnością gospodarczą.

2. We wniosku o udzielenie albo zmianę koncesji składa się oświadczenie:

1) o braku decyzji o niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów lub akcji, na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1857 oraz z 2019 r. poz. 492);

2) o spełnianiu przesłanki, o której mowa w art. 10 ust. 2;

3) przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, oraz osób uprawnionych do kierowania koncesjonowaną działalnością gospodarczą, o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych;

4) osób i podmiotów wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 1 i 2, że nie są prowadzone przeciwko nim postępowania, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. h;

5) o braku wpisu przedsiębiorcy w rejestrze dłużników niewypłacalnych w Krajowym Rejestrze Sądowym lub ujawnienia w Centralnym Rejestrze Restrukturyzacji i Upadłości – w przypadku zmiany koncesji.

3. Do wniosku o udzielenie albo zmianę koncesji dołącza się:

1) zaświadczenie o braku wpisu przedsiębiorcy w rejestrze dłużników

niewypłacalnych w Krajowym Rejestrze Sądowym lub ujawnienia w Centralnym Rejestrze Restrukturyzacji i Upadłości – w przypadku udzielenia, rozszerzenia zakresu lub przedłużenia okresu ważności koncesji;

2) opinię, o której mowa w art. 16 ust. 1;

3) zaświadczenie komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej albo szefa delegatury Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej – w przypadku komórek i jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, stwierdzające, że obiekty budowlane i urządzenia techniczne przeznaczone do wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej spełniają wymagania określone odpowiednio w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i ochronie środowiska – w przypadku wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu z prawem magazynowania, a w przypadku mikroprzedsiębiorców, w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu replikami broni czarnoprochowej – tylko zaświadczenie komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej;

4) zaświadczenia o niekaralności osób i podmiotów wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 1 i 2 za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;

5) dokumenty potwierdzające posiadane wykształcenie i przygotowanie zawodowe przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, oraz osób uprawnionych do kierowania koncesjonowaną działalnością gospodarczą;

6) orzeczenie lekarskie i orzeczenie psychologiczne, o których mowa w art. 12 ust. 2 i 3, dla przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, oraz osób uprawnionych do kierowania koncesjonowaną działalnością gospodarczą;

7) dowód zapłaty opłaty skarbowej.

4. Dokumenty, o których mowa w ust. 3, przedsiębiorca składa w formie oryginału, uwierzytelnionej kopii lub poświadczonego tłumaczenia.

5. Do wniosku o zmianę koncesji dokumenty wymienione w ust. 3 dołącza się stosownie do zakresu zmiany wskazanej we wniosku.

6. Przedsiębiorca może dołączyć do wniosku o udzielenie koncesji także inne dokumenty mogące mieć istotne znaczenie dla rozpatrzenia wniosku.

7. Organ koncesyjny może zażądać od przedsiębiorcy innych dokumentów, niż określone w ust. 3, lub dodatkowych informacji uzupełniających, jeżeli w toku postępowania okaże się, że ze względu na obronność, bezpieczeństwo państwa lub inny ważny interes publiczny są one niezbędne do rozpatrzenia wniosku.

8. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

9. Organy, o których mowa w art. 9 ust. 1, mają prawo dokonać sprawdzenia faktów w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania planowanej działalności gospodarczej.

10. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o udzielenie albo zmianę koncesji, uwzględniając w nim konieczność zapewnienia czytelności wzoru oraz obowiązek zawarcia informacji, o których mowa w ust. 1–3.

Art. 18. Przed wydaniem decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub jej zmiany, organ koncesyjny wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia, w wyznaczonym terminie, brakującej dokumentacji lub przedstawienia dodatkowych informacji lub dokumentów, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

Art. 19. 1. Przedsiębiorca, który zamierza podjąć działalność gospodarczą wymagającą uzyskania koncesji, może ubiegać się o przyrzeczenie udzielenia koncesji, zwane dalej „promesą”. W promesie uzależnia się udzielenie koncesji od spełnienia warunków wykonywania działalności gospodarczej wymagającej uzyskania koncesji.

2. W postępowaniu o udzielenie promesy stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego działu dotyczące udzielenia koncesji.

3. W promesie ustala się okres jej ważności, z tym że nie może on być krótszy niż 6 miesięcy.

4. W okresie ważności promesy nie można odmówić udzielenia koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej określonej w promesie, chyba że:

1) uległy zmianie dane zawarte we wniosku o udzielenie promesy;
2) wnioskodawca nie spełnił warunków określonych w promesie;
3) wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 i ust. 2.

5. W przypadku śmierci przedsiębiorcy, w okresie ważności promesy nie można odmówić udzielenia koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej określonej w promesie właścicielowi przedsiębiorstwa w spadku w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. poz. 1629) albo, jeżeli przedsiębiorca był wspólnikiem spółki cywilnej, innemu wspólnikowi tej spółki, jeżeli osoba ta przedłoży pisemną zgodę właścicieli przedsiębiorstwa w spadku na udzielenie jej tej koncesji, chyba że:

1) uległy zmianie dane zawarte we wniosku o udzielenie promesy inne niż dane osoby, która złożyła wniosek o udzielenie promesy;
2) właściciel przedsiębiorstwa w spadku albo wspólnik spółki cywilnej, który złożył wniosek o udzielenie koncesji, nie spełnił warunków określonych w promesie;
3) właściciel przedsiębiorstwa w spadku albo wspólnik spółki cywilnej, który złożył wniosek o udzielenie koncesji, nie spełnił określonych w ustawie warunków wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji;
4) wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1.

Art. 20. Za udzielenie koncesji lub jej zmianę oraz za udzielenie promesy lub jej zmianę pobiera się opłatę skarbową.

Art. 21. 1. Koncesja zawiera:

1) podstawę prawną jej udzielenia;
2) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres siedziby;
3) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);
4) imiona i nazwiska członków organu zarządzającego oraz prokurentów, a także pełnomocników, ze wskazaniem osób uprawnionych do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji;

5) określenie rodzaju i zakresu działalności gospodarczej, na którą została udzielona koncesja;
6) adres miejsca lub miejsc wykonywania działalności gospodarczej;
7) datę rozpoczęcia działalności gospodarczej określonej w koncesji;
8) okres, na jaki została udzielona;
9) datę wydania.

2. W koncesji organ koncesyjny może określić szczególne warunki wykonywania działalności gospodarczej, mające na celu zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

3. W koncesji zamieszcza się pouczenie o obowiązku powiadomienia organu koncesyjnego o podjęciu działalności gospodarczej określonej w koncesji w terminie 6 miesięcy od daty rozpoczęcia działalności wpisanej do koncesji, pod rygorem jej cofnięcia, oraz o obowiązkach przedsiębiorcy w przypadku zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej, na którą uzyskał koncesję.

Art. 22. 1. Organ koncesyjny odmawia udzielenia koncesji, jeżeli:
1) jest to uzasadnione ze względu na zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa albo porządku publicznego;
2) przedsiębiorca znajduje się w likwidacji lub toczy się wobec niego postępowanie upadłościowe;
3) przedsiębiorcy cofnięto w okresie ostatnich 10 lat koncesję, z wyjątkiem cofnięcia z przyczyn, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 3;
4) przedsiębiorcę reprezentuje osoba, która była wspólnikiem, członkiem organu zarządzającego, prokurentem, pełnomocnikiem uprawnionym do kierowania działalnością określoną w koncesji albo przedsiębiorcą będącym osobą fizyczną, wobec którego wydano decyzję o cofnięciu koncesji, a jej działalność miała wpływ na wydanie tej decyzji;
5) wspólnikiem, udziałowcem lub akcjonariuszem przedsiębiorcy jest osoba lub spółka, której cofnięto w okresie ostatnich 10 lat koncesję, z wyjątkiem cofnięcia z przyczyn, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 3.

2. Organ koncesyjny odmawia udzielenia albo zmiany koncesji albo ogranicza jej zakres w stosunku do wniosku, jeżeli przedsiębiorca nie spełnia warunków wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji.

3. Organ koncesyjny może odmówić udzielenia koncesji lub ograniczyć jej

zakres w stosunku do wniosku albo odmówić zmiany koncesji w przypadku, gdy wydano decyzję o stwierdzeniu niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów albo akcji przedsiębiorcy, na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji, jeżeli jest to w interesie publicznym.

Art. 23. Organ koncesyjny może zwracać się do sądów, prokuratury, Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej oraz innych organów administracji publicznej o przekazanie informacji, materiałów i danych będących w ich posiadaniu, istotnych dla prowadzonego postępowania administracyjnego lub wyjaśniającego, zmierzającego do ustalenia, czy działalność gospodarcza określona w koncesji wykonywana przez przedsiębiorcę, rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, wynikające z przepisów prawa, albo czy działalność tego przedsiębiorcy nie stanowi zagrożenia dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo porządku publicznego.

Art. 24. 1. Organ koncesyjny cofa koncesję, gdy:

1) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej;
2) jest to uzasadnione ze względu na zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa albo porządku publicznego;
3) przedsiębiorca nie podjął wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji w terminie określonym w art. 27 ust. 1 pkt 1 lub zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji;
4) przedsiębiorca inny niż osoba fizyczna przestał spełniać warunki określone w art. 10 ust. 1 pkt 2 w zakresie posiadania co najmniej dwóch osób uprawnionych do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji, spełniających warunki z art. 10 ust. 1 pkt 1, z których co najmniej jedna jest członkiem organu zarządzającego, a druga członkiem tego organu, prokurentem lub pełnomocnikiem uprawnionym do kierowania działalnością określoną w koncesji i pomimo wezwania organu koncesyjnego w terminie 6 miesięcy nie spełnił tych warunków;
5) przedsiębiorca przestał spełniać warunki określone w art. 10 ust. 1:
   a) pkt 1 lit. g,
   b) pkt 2 – w zakresie spełniania przez osoby w nim wymienione warunku, o

którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. g,

c) pkt 3 lit. a;

6) przedsiębiorca przestał spełniać warunek, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f lub pkt 2 w zakresie spełniania przez osoby uprawnione do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji warunku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f;

7) przedsiębiorca uniemożliwia przeprowadzenie kontroli przez uprawnione organy.

2. Organ koncesyjny cofa koncesję albo zmienia jej zakres, gdy przedsiębiorca:

1) w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub z przepisami regulującymi działalność gospodarczą określonej w koncesji;

2) rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, wynikające z przepisów prawa.

3. Organ koncesyjny może cofnąć koncesję, gdy:

1) została ogłoszona upadłość lub w przypadku likwidacji przedsiębiorcy;

2) przedsiębiorca przestał spełniać warunek określony w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. h lub pkt 2 w zakresie spełniania przez osoby w nim wymienione warunku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. h;

3) przedsiębiorca nie zawiadomił organu koncesyjnego w terminie określonym w art. 27 ust. 1 pkt 2 o podjęciu wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji;

4) przedsiębiorca, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, albo osoby uprawnione do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji nie przedstawiły organowi koncesyjnemu w terminie 30 dni od dnia utraty ważności aktualnego orzeczenia lekarskiego i orzeczenia psychologicznego, o których mowa w art. 12 ust. 2 i 3;

5) wydano decyzję o stwierdzeniu niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów lub akcji przedsiębiorcy na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji, jeżeli jest to w interesie publicznym.

4. Organ koncesyjny może cofnąć koncesję albo zmienić jej zakres, gdy przedsiębiorca:

1) nie zawiadomił organu koncesyjnego w terminie o zmianach określonych w art. 27 ust. 1 pkt 3;
2) utrudnia przeprowadzenie kontroli przez uprawnione organy;
3) nie wdrożył w terminie lub zaprzestał stosowania systemu oceny jakości produkcji, o którym mowa w art. 41.

Art. 25. Organ koncesyjny w decyzji o cofnięciu koncesji może określić obowiązki przedsiębiorcy w zakresie terminów zbycia posiadanych przez niego materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz sposób zabezpieczenia dokumentacji, w tym ewidencji, o których mowa w art. 47 ust. 1 i art. 59 ust. 1, i obiektów związanych z ich wytwarzaniem i obrotem. Termin zbycia nie może być krótszy niż miesiąc i dłuższy niż 3 miesiące od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Art. 26. Organ wydający decyzję lub postanowienie w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 8 ust. 1 może odstąpić od uzasadnienia faktycznego, jeżeli wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa.

DZIAŁ III

Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 27. 1. Przedsiębiorca, który uzyskał koncesję, jest obowiązany:

1) podjąć działalność gospodarczą określoną w koncesji w terminie 6 miesięcy od daty rozpoczęcia działalności wpisanej do koncesji;
2) zawiadomić organ koncesyjny o podjęciu albo o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji w terminie 14 dni od dnia podjęcia albo zaprzestania wykonywania tej działalności;
3) zawiadomić organ koncesyjny, w terminie 14 dni, o zmianie:
   a) firmy, nazwy lub formy prawnej wykonywanej działalności gospodarczej,

b) imienia, nazwiska lub obywatelstwa przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną oraz osób, o których mowa w lit. d i e,

c) siedziby, adresu siedziby lub adresu miejsca wykonywania działalności gospodarczej, a także miejsca stałego pobytu przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną,

d) składu organu zarządzającego lub prokurentów, a także pełnomocników uprawnionych do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji,

e) wspólników, a także udziałowców i akcjonariuszy posiadających co najmniej 20% udziałów lub akcji przedsiębiorcy,

f) w zakresie wypełniania przez osoby i podmioty, o których mowa w lit. d i e, oraz przez przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną, warunków określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. e–h,

g) w zakresie wypełniania przez przedsiębiorcę warunku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 lit. a,

h) firmy lub nazwy niebędącego osobą fizyczną wspólnika, udziałowca lub akcjonariusza przedsiębiorcy,

i) stanu faktycznego, na podstawie którego zostały wydane opinie, o których mowa w art. 16 ust. 1, oraz zaświadczenia, o których mowa w art. 17 ust. 3 pkt 3, w szczególności zmianie stosowanej technologii, zmianach konstrukcyjnych obiektu i zmianach lokalizacji części produkcyjnej lub magazynowej,

j) skutkującej przejściem koncesji z mocy prawa na inny podmiot, w szczególności w rezultacie łączenia, podziałów i przekształceń spółek prawa handlowego, sprzedaży przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części wraz z koncesją albo wniesienia koncesji jako niematerialnego składnika przedsiębiorstwa aportem do spółki prawa handlowego na pokrycie udziałów lub akcji tej spółki,

k) dotyczącej otwarcia likwidacji, wszczęcia postępowania upadłościowego, likwidacji lub ogłoszenia upadłości przedsiębiorcy,

l) dotyczącej zawieszenia lub wznowienia wykonywania działalności gospodarczej.

2. W przypadku zmiany danych, o których mowa w ust. 1 pkt 3, wpisanych do

koncesji, przedsiębiorca jest obowiązany złożyć wniosek o zmianę koncesji.

Art. 28. 1. Bezpośrednio do pracy przy wytwarzaniu materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym może być dopuszczona jedynie osoba, która:

1) spełnia wymagania, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. e–g, a w przypadku pracowników młodocianych, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, z późn. zm.[4)]), zatrudnionych jako rusznikarze lub przy wytwarzaniu replik broni czarnoprochowej, wymagania, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f oraz g;
2) ma ukończone 18 lat, a w przypadku rusznikarzy oraz pracy przy wytwarzaniu replik broni czarnoprochowej – również osoba będąca pracownikiem młodocianym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy;
3) posiada pozytywną opinię Policji, a w przypadku obywatela innego państwa – organu odpowiedniego szczebla i kompetencji w tym państwie właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu.

2. Opinię Policji, o której mowa w ust. 1 pkt 3, wydaje, w drodze postanowienia, komendant powiatowy Policji właściwy ze względu na miejsce stałego pobytu osoby opiniowanej. Od postanowienia w sprawie opinii służy zażalenie do właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 29. 1. Bezpośrednio do pracy przy obrocie materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym może być dopuszczona jedynie osoba, która:

1) spełnia wymagania, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. e–g;
2) ma ukończone 18 lat;
3) posiada pozytywną opinię Policji, a w przypadku obywatela innego państwa – organu odpowiedniego szczebla i kompetencji w tym państwie właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu.

2. Opinię Policji, o której mowa w ust. 1 pkt 3, wydaje, w drodze

---

[4)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1000, 1076, 1608, 1629, 2215, 2244, 2245, 2377 i 2432 oraz z 2019 r. poz. 730.

postanowienia, komendant powiatowy Policji właściwy ze względu na miejsce stałego pobytu osoby opiniowanej. Od postanowienia w sprawie opinii służy zażalenie do właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 30. 1. Przy zatrudnieniu oraz w trakcie trwania zatrudnienia przedsiębiorca jest obowiązany weryfikować spełnianie przez pracownika wymagań, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1.

2. W celu weryfikacji, przed dopuszczeniem pracownika do pracy, o której mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1, przedsiębiorca odbiera od pracownika dokumenty potwierdzające spełnianie wymagań określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. e–g, art. 28 ust. 1 pkt 2 i art. 29 ust. 1 pkt 2 oraz występuje o wydanie opinii, o której mowa w art. 28 ust. 1 pkt 3 i art. 29 ust. 1 pkt 3. Spełnienie wymagań określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. g potwierdza się zaświadczeniem z Krajowego Rejestru Karnego.

3. Pracownik jest obowiązany niezwłocznie poinformować przedsiębiorcę o braku spełnienia wymagań, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. e i g.

4. Przedsiębiorca, raz na 5 lat, występuje o aktualną opinię, o której mowa w art. 28 ust. 1 pkt 3 i art. 29 ust. 1 pkt 3, dotyczącą pracownika.

5. W przypadku powzięcia wątpliwości co do spełniania przez pracownika wymagań, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. e–g, w trakcie trwania zatrudnienia pracownika, przedsiębiorca może ponownie zażądać od pracownika aktualnych dokumentów potwierdzających spełnianie wymagań.

Art. 31. 1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, oraz osoby uprawnione do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji, a także pracownicy, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1, są obowiązani przedstawić raz na 5 lat aktualne orzeczenie lekarskie i orzeczenie psychologiczne, wydane nie wcześniej niż 3 miesiące przed upływem tego terminu, potwierdzające spełnienie przesłanek z art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f.

2. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, oraz osoby uprawnione do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji, przedstawiają orzeczenie lekarskie i orzeczenie psychologiczne organowi koncesyjnemu, a osoby, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1 – przedsiębiorcy.

Art. 32. Opłatę za pierwsze zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego oraz

opłatę za pierwsze badania lekarskie i psychologiczne i wydanie orzeczenia ponosi pracownik, a za kolejne, uzyskane lub przeprowadzane w trakcie trwania zatrudnienia, opłatę ponosi przedsiębiorca.

Art. 33. 1. Materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby i technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, wytworzone albo przechowywane w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej, przechowuje się w warunkach zapewniających ochronę życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

2. W celu spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1, przedsiębiorca w szczególności:

1) zapewnia odpowiednią lokalizację, konstrukcję i wyposażenie obiektów magazynowych;
2) zapewnia prawidłowe przechowywanie materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym w obiektach magazynowych;
3) opracowuje, aktualizuje i zapewnia przestrzeganie instrukcji technicznej przechowywania oraz instrukcji bezpieczeństwa i higieny pracy;
4) prowadzi kartę kwalifikacyjną obiektu magazynowego, zawierającą informacje dotyczące obiektu magazynowego, plan obiektu magazynowego oraz wymagania techniczne obiektu magazynowego;
5) zabezpiecza obiekty magazynowe przed dostępem osób nieuprawnionych, w tym także zapewnia bezpośrednią ochronę obiektu magazynowego oraz odpowiednie zabezpieczenie techniczne;
6) prowadzi ewidencję osób wchodzących, zawierającą w szczególności ich imiona i nazwiska, stosownie do przewidzianych zasad ograniczenia dostępu do obiektów magazynowych.

3. Rodzaje obiektów magazynowych klasyfikuje się w zależności od rodzaju i ilości przechowywanych w nich materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także celu i miejsca ich przechowywania.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia:

1) klasyfikację rodzajów obiektów magazynowych,
2) wymagania organizacyjne i techniczne obiektów magazynowych, w których są przechowywane materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby i technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, w tym szczegółowe wymogi prowadzenia kart kwalifikacyjnych obiektu magazynowego,
3) szczegółowe wymagania dla pomieszczeń, w których są przechowywane materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby i technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, w tym warunki lokalizacyjne i niezbędne zabezpieczenie techniczne tych pomieszczeń oraz ich zabezpieczenie przed dostępem osób nieuprawnionych, wraz z zapewnieniem kontroli i ewidencjonowania dostępu do tych pomieszczeń

– uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa przechowywanych towarów oraz ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska, zróżnicowanie rodzajów pomieszczeń, w których mogą być przechowywane te towary, oraz zróżnicowania zagrożeń dla życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska ze względu na właściwości przechowywanych towarów.

Art. 34. Umowa cywilnoprawna, której przedmiotem są materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby i technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, wymaga potwierdzenia na piśmie albo w postaci elektronicznej opatrzonej kwalifikowanym podpisem elektronicznym, w którym należy wskazać wszystkie istotne postanowienia umowy.

Art. 35. 1. Transakcje dotyczące wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, które wzbudzają wątpliwości co do możliwości stwarzania zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego, przedsiębiorca zgłasza właściwemu organowi Policji.

2. W przypadku odmowy zawarcia transakcji, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorca dokonuje zgłoszenia nie później niż następnego dnia po odmowie

zawarcia transakcji.

3. Informacje dotyczące transakcji, o których mowa w ust. 1, przetwarza się na zasadach określonych w art. 14 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2019 r. poz. 161 i 125). W razie potrzeby Komendant Główny Policji bezzwłocznie przekazuje informacje o takich transakcjach Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

4. Komendant Główny Policji podaje do publicznej wiadomości, w tym udostępnia w Biuletynie Informacji Publicznej, numer telefonu oraz adres poczty elektronicznej, na które zgłasza się transakcje oraz odmowy zawarcia transakcji, o których mowa w ust. 1.

5. Zgłaszanie transakcji i odmów zawarcia transakcji, o których mowa w ust. 1, dotyczących strzeleckiej broni palnej i istotnych części, może odbywać się za pośrednictwem SRB.

Art. 36. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres nie dłuższy niż 3 lata.

2. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej na okres dłuższy niż 6 miesięcy jest możliwe w przypadku zbycia lub oddania w komis wszystkich materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów oraz technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Art. 37. 1. W przypadku wydania ostatecznej decyzji cofającej koncesję przedsiębiorca jest obowiązany:

1) zabezpieczyć wytworzone i zgromadzone materiały wybuchowe, broń, amunicję, wyroby oraz technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, na zasadach określonych w art. 33 ust. 1 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 4;
2) zbyć materiały wybuchowe, broń, amunicję, wyroby oraz technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
3) przekazać ewidencje, o których mowa w art. 47 ust. 1 i art. 59 ust. 1, organowi koncesyjnemu w terminie 30 dni od dnia zakończenia działalności.

2. Ewidencje przekazywane organowi koncesyjnemu porządkuje się

chronologicznie i przekazuje się wraz ze spisem zawartości. W przypadku stwierdzenia braków w ewidencji albo niezgodności ze spisem zawartości, organ koncesyjny wzywa przedsiębiorcę do uzupełnienia braków w terminie 14 dni.

3. Organ koncesyjny przechowuje przekazane ewidencje przez okres 10 lat.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się w przypadku przedsiębiorcy, który nie podjął działalności gospodarczej na podstawie koncesji.

Rozdział 2

Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Oddział 1

Wytwarzanie materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 38. 1. Materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym projektuje się i wytwarza w taki sposób, aby w normalnych i przewidywalnych warunkach, w całym projektowanym okresie ich używania, zapewniały maksymalną niezawodność i bezpieczeństwo oraz, poza przypadkami celowego stosowania, stwarzały możliwie najmniejsze zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

2. Materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym projektuje się i wytwarza w taki sposób, aby można je było poddać zniszczeniu.

3. Projektowany okres używania oznacza przedział czasu określony przez wytwórcę, w którym materiały wybuchowe, broń i amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym utrzymują swoje cechy na poziomie określonym przez wytwórcę.

Art. 39. 1. Materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, przed uruchomieniem ich produkcji, podlegają ocenie pod względem spełnienia wymogów, o których mowa w art. 38.

2. Potwierdzenie pozytywnej oceny następuje na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 listopada 2006 r. o systemie oceny zgodności wyrobów

przeznaczonych na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 114).

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do działalności gospodarczej wykonywanej przez rusznikarzy w zakresie wytwarzania istotnych części niezbędnych do przerobienia, naprawy i remontu strzeleckiej broni palnej oraz działalności w zakresie wytwarzania replik broni czarnoprochowej.

Art. 40. 1. Nieprzydatne do użycia materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym mogą podlegać zniszczeniu.

2. Zniszczenia dokonuje się w sposób bezpieczny dla życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz możliwie najmniej uciążliwy dla środowiska.

Art. 41. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest obowiązany utworzyć w terminie roku od daty udzielenia koncesji albo rozszerzenia zakresu koncesji o wytwarzanie, oraz wdrożyć i stosować system oceny jakości produkcji.

2. W ramach systemu oceny jakości produkcji należy określić w szczególności zadania organów przedsiębiorstwa, podstawowe zadania na stanowiskach pracy w zakresie kontroli i zarządzania produkcją, procedury kontroli wewnętrznej i kontroli produktu końcowego, zasady doboru i szkoleń pracowników oraz archiwizacji danych.

3. System oceny jakości produkcji podlega zaopiniowaniu pod względem zgodności z wymogami określonymi w ust. 2. Opinię o zgodności wydają instytucje upoważnione, określone w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 6.

4. Przed wystąpieniem o wydanie opinii o zgodności przedsiębiorca może zwrócić się do instytucji upoważnionej o określenie szczegółowych wymagań dotyczących systemu oceny jakości produkcji.

5. Opinię o zgodności wydaje się na zlecenie i koszt ubiegającego się o nią przedsiębiorcy.

6. W przypadku wystąpienia zmian w wykonywanej działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym mogących mieć istotny wpływ na

stosowanie systemu oceny jakości produkcji, w szczególności przebudowa obiektu, zmiana lokalizacji pomieszczeń produkcyjnych lub magazynowych lub dotychczas stosowanej technologii, przedsiębiorca występuje o aktualizację opinii o zgodności.

7. Uznaje się, że przedsiębiorca, który posiada aktualny certyfikat wydany przez uprawnioną jednostkę certyfikującą w zakresie określonym w koncesji, posiada i stosuje system oceny jakości produkcji.

Art. 42. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest obowiązany opracować i aktualizować plan postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

2. Plan, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:

1) informacje dotyczące lokalizacji i działalności przedsiębiorcy;
2) określenie możliwości wystąpienia zdarzeń stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, mienia i środowiska i ich przewidywane skutki;
3) opis środków zapewniających gotowość na wypadek wystąpienia zdarzeń stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, mienia i środowiska i ograniczanie skutków tych zdarzeń;
4) sposoby prowadzenia działań ratowniczych, powiadamiania i współdziałania z zewnętrznymi służbami ratowniczymi i innymi podmiotami oraz zasady postępowania po zakończeniu tych działań;
5) zasady ewakuacji ludzi i mienia z miejsc wystąpienia zdarzeń stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, mienia i środowiska.

3. Plan, o którym mowa w ust. 1, uzgadnia się z właściwymi ze względu na miejsce wykonywania działalności gospodarczej komendantami powiatowymi (miejskimi) Państwowej Straży Pożarnej, a w przypadku gdy organem założycielskim przedsiębiorcy jest Minister Obrony Narodowej – również z właściwym terytorialnie szefem delegatury Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej.

4. Plan, o którym mowa w ust. 1, uzgadnia się z właściwym ze względu na miejsce wykonywania działalności gospodarczej komendantem wojewódzkim (Stołecznym) Policji, a w zakresie zagrożeń o charakterze terrorystycznym z właściwym terytorialnie dyrektorem delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo z Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w przypadku,

gdy nie występuje dla danego terytorium właściwy dyrektor delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

5. W przypadku gdy organem założycielskim przedsiębiorcy jest Minister Obrony Narodowej, plan, o którym mowa w ust. 1, uzgadnia się z właściwym ze względu na miejsce wykonywania działalności gospodarczej komendantem oddziału Żandarmerii Wojskowej, a w zakresie zagrożeń o charakterze terrorystycznym z Szefem Służby Kontrwywiadu Wojskowego.

6. Przedsiębiorca przesyła uzgodniony plan, o którym mowa w ust. 1, organom, o których mowa odpowiednio w ust. 3–5.

7. Plan, o którym mowa w ust. 1, podlega aktualizacji w przypadku zmian w sposobie użytkowania obiektu lub procesu technologicznego, jednak nie rzadziej niż raz na 5 lat.

8. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, tryb opracowania, szczegółowy zakres i wymagania, jakim powinien odpowiadać plan postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska, w tym dokumenty dołączane do planu, uwzględniając rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej i stopień jej potencjalnego zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

Art. 43. 1. Przepisów art. 41 nie stosuje się do działalności gospodarczej wykonywanej przez rusznikarzy oraz mikroprzedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

2. Przepisów art. 42 nie stosuje się do działalności gospodarczej wykonywanej przez rusznikarzy oraz mikroprzedsiębiorców, w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, wytwarzających repliki broni czarnoprochowej.

Art. 44. 1. Każda jednostka broni palnej, w tym strzeleckiej broni palnej, lub każda istotna część podlegają oznakowaniu przez wytwórcę niezwłocznie po wytworzeniu.

2. Strzelecką broń palną oznakowuje się niepowtarzalnym, czytelnym i trwałym oznakowaniem, które obejmuje:

1) imię i nazwisko lub nazwę wytwórcy lub oznaczenie handlowe;
2) państwo lub miejsce wytworzenia, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia

Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz. Urz. UE L 328 z 28.11.2012, str. 7), zwanym dalej „rozporządzeniem 1106/2012”;

3) numer seryjny i rok wytworzenia, jeśli nie został zawarty w numerze seryjnym;

4) model – w miarę możliwości.

3. Oznakowanie, o którym mowa w ust. 2, umieszcza się na szkielecie, komorze zamkowej lub zamku strzeleckiej broni palnej.

4. Istotne części oznakowuje się w sposób wskazany w ust. 2, a w przypadku gdy rozmiar istotnej części nie pozwala na umieszczenie na niej pełnego oznakowania, oznakowuje się ją co najmniej numerem seryjnym lub kodem alfanumerycznym albo cyfrowym.

5. Broń palną inną niż strzelecka broń palna oznakowuje się niepowtarzalnym, czytelnym i trwałym oznakowaniem, które obejmuje co najmniej:

1) nazwę wytwórcy lub oznaczenie handlowe;

2) numer seryjny i rok wytworzenia, jeśli nie został zawarty w numerze seryjnym.

6. Oznakowanie, o którym mowa w ust. 2, 4 i 5, może obejmować znak towarowy wytwórcy lub producenta.

Art. 45. 1. Plastyczne materiały wybuchowe podlegają znakowaniu niezwłocznie po ich wytworzeniu.

2. Znakowanie plastycznego materiału wybuchowego następuje przez równomierne rozmieszczenie w nim materiału znakującego, rozumianego jako jedna z substancji wymienionych w części 2 „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 8 lit. c, dodanego w ilości wskazanej w tej części załącznika technicznego.

3. Znakowaniu nie podlegają plastyczne materiały wybuchowe przechowywane lub stosowane w sposób określony w części 1 ust. II załącznika technicznego do Konwencji, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 8 lit. c.

Art. 46. Podstawowe opakowanie jednostkowe amunicji do strzeleckiej broni palnej podlega oznakowaniu przez wytwórcę niezwłocznie po wytworzeniu. Oznakowanie obejmuje:

1) nazwę wytwórcy;

2) numer identyfikacyjny partii;
3) kaliber i typ amunicji.

Art. 47. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym ewidencjonuje:

1) wytworzone materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
2) materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym przyjęte do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia.

2. W ewidencji, o której mowa w ust. 1, gromadzi się następujące dane osobowe wprowadzającego do ewidencji oraz sprzedającego, kupującego, oddającego do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia oraz osoby uprawnionej do odbioru towaru i osób podpisujących raport produkcyjny:

1) imię i nazwisko osoby fizycznej lub przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną albo firmę lub nazwę przedsiębiorcy innego niż osoba fizyczna;
2) adres miejsca stałego pobytu osoby fizycznej lub przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną albo adres siedziby przedsiębiorcy innego niż osoba fizyczna;
3) numer PESEL, a w przypadku gdy nie został nadany – nazwę, serię i numer dokumentu tożsamości, a także organ wydający dokument tożsamości, albo numer identyfikacji podatkowej (NIP) – jeżeli posiada.

3. Ewidencję, o której mowa w ust. 1, prowadzi się w formie księgi ewidencyjnej.

4. Strzelecka broń palna i odrębne istotne części, wytworzone lub przyjęte do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia, podlegają ewidencjonowaniu w SRB na zasadach określonych w przepisach działu IV.

5. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, może być prowadzona łącznie z ewidencją materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, przeznaczonych do obrotu oraz przyjętych na przechowanie lub w komis, a także z ewidencją zawartych transakcji mających za przedmiot obrót materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz

wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób ewidencjonowania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, wytworzonych oraz przyjętych do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia, w tym dokumenty stanowiące podstawę wpisu do ewidencji, sposób prowadzenia i szczegółowy zakres danych zawartych w ewidencji i tych dokumentach, mając na względzie potrzebę zapewnienia pełnej rejestracji i jednoznacznej identyfikacji materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, wytworzonych oraz przyjętych do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych oraz zniszczenia.

Oddział 2

Pozbawianie cech użytkowych broni palnej i wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 48. 1. Broń palna, w tym strzelecka broń palna, oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym mogą zostać pozbawione cech użytkowych.

2. Pozbawienia cech użytkowych dokonuje przedsiębiorca posiadający koncesję, której zakres obejmuje wytwarzanie danego rodzaju broni palnej albo wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a w przypadku strzeleckiej broni palnej również podmiot, o którym mowa w art. 50 ust. 1.

3. Pozbawienie cech użytkowych wymaga potwierdzenia przez podmiot, o którym mowa w art. 50 ust. 1.

Art. 49. Strzelecką broń palną pozbawia się cech użytkowych zgodnie z przepisami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającego wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015,

str. 62, z późn. zm.[5)]), zwanego dalej „rozporządzeniem 2015/2403”.

Art. 50. 1. Strzelecką broń palną uznaje się za pozbawioną cech użytkowych, jeżeli podmiot uprawniony zweryfikował i poświadczył zgodność pozbawienia cech użytkowych danej broni z wymogami rozporządzenia 2015/2403, wydając świadectwo pozbawienia cech użytkowych zgodne ze wzorem określonym w załączniku III do tego rozporządzenia oraz oznakował broń pozbawioną cech użytkowych.

2. Podmiotami uprawnionymi do weryfikacji i poświadczenia, że strzelecka broń palna została pozbawiona cech użytkowych, oraz do oznakowania strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych mogą być podmioty posiadające potencjał naukowy i techniczny oraz specjalistyczną wiedzę w zakresie zasad budowy i eksploatacji broni palnej.

3. Weryfikacja zgodności pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych jest odpłatna. Opłata za dokonanie weryfikacji wynosi nie więcej niż 1/10 przeciętnego wynagrodzenia.

Art. 51. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia:

1) podmioty uprawnione do weryfikacji i poświadczenia, że strzelecka broń palna została pozbawiona cech użytkowych oraz do oznakowania strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych,
2) tryb postępowania ze strzelecką bronią palną przekazaną w celu pozbawienia cech użytkowych,
3) tryb postępowania ze strzelecką bronią palną przekazaną w celu przeprowadzenia weryfikacji zgodności pozbawienia broni cech użytkowych ze specyfikacjami technicznymi,
4) tryb i formę oznakowania i poświadczenia pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych oraz indywidualny znak graficzny identyfikujący podmiot poświadczający właściwe pozbawienie cech użytkowych,
5) wysokość opłaty za weryfikację zgodności pozbawienia strzeleckiej broni

---

[5)] Zmiany Wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 202 z 05.03.2018, str. 56 oraz Dz. Urz. UE L 202 z 28.07.2016, str. 56.

palnej cech użytkowych

– mając na względzie potencjał naukowo-badawczy podmiotów uprawnionych dający gwarancję należytego wykonywania zleconych czynności, sprawne przeprowadzanie procedury pozbawiania broni cech użytkowych i jej rzetelne dokumentowanie, adekwatność opłaty do kosztów dokonanej weryfikacji oraz rozdzielenie zadań i osób wykonujących pozbawianie broni palnej cech użytkowych od zadań związanych z weryfikacją sposobu pozbawienia cech użytkowych.

Art. 52. 1. Broń palną inną niż strzelecka broń palna oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, zwane dalej „inną bronią i wyrobami”, pozbawia się cech użytkowych przez działanie eliminujące w sposób trwały i nieodwracalny cechy użytkowe stanowiące o ich przeznaczeniu.

2. Pozbawienia cech użytkowych innej broni i wyrobów dokonuje się zgodnie ze specyfikacją techniczną określającą szczegółowo sposób pozbawienia cech użytkowych danego rodzaju, typu lub modelu broni albo wyrobu.

3. Specyfikację techniczną, o której mowa w ust. 2, wydaje podmiot posiadający koncesję na wytwarzanie danego rodzaju broni lub wyrobu, a zatwierdza podmiot uprawniony do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych innej broni i wyrobów.

4. Zatwierdzenie specyfikacji technicznej jest odpłatne. Opłata za zatwierdzenie wynosi nie więcej niż 1/10 przeciętnego wynagrodzenia. Można pobrać opłatę w wyższej wysokości, po uzgodnieniu wysokości opłaty ze zlecającym zatwierdzenie specyfikacji technicznej, w przypadku udokumentowania wyższych kosztów badań i czynności związanych z zatwierdzeniem specyfikacji technicznej.

Art. 53. 1. Inną broń i wyroby uznaje się za pozbawione cech użytkowych, jeżeli podmiot uprawniony zweryfikował, oznakował i poświadczył zgodność pozbawienia cech użytkowych danej broni albo wyrobu ze specyfikacją techniczną.

2. Potwierdzeniem weryfikacji jest świadectwo pozbawienia cech użytkowych innej broni i wyrobów, wydawane przez podmioty uprawnione do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych.

3. Podmiotami uprawnionymi do weryfikacji i poświadczenia, że inna broń i wyroby zostały pozbawione cech użytkowych, oraz do oznakowania innej broni i wyrobów pozbawionych cech użytkowych mogą być podmioty posiadające potencjał

naukowy i techniczny oraz specjalistyczną wiedzę w zakresie zasad budowy i eksploatacji broni palnej innej niż strzelecka broń palna oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

4. Weryfikacja zgodności pozbawienia cech użytkowych innej broni i wyrobów jest odpłatna. Opłata za dokonanie weryfikacji wynosi nie więcej niż 1/10 przeciętnego wynagrodzenia. Można pobrać opłatę w wyższej wysokości, po uzgodnieniu wysokości opłaty ze zlecającym weryfikację pozbawienia cech użytkowych, w przypadku udokumentowania wyższych kosztów badań i czynności związanych z weryfikacją.

5. Przedsiębiorca ewidencjonuje inną broń i wyroby pozbawione cech użytkowych.

Art. 54. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy sposób pozbawiania innej broni i wyrobów cech użytkowych,
2) tryb i sposób weryfikacji pozbawienia cech użytkowych i oznakowania innej broni i wyrobów pozbawionych cech użytkowych oraz zakres danych umieszczanych w ewidencji,
3) podmioty uprawnione do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych innej broni i wyrobów i zatwierdzania specyfikacji technicznej,
4) wysokość opłaty za zatwierdzenie specyfikacji technicznej i opłaty za poświadczenie pozbawienia innej broni i wyrobów cech użytkowych,
5) wzór świadectwa pozbawienia cech użytkowych innej broni i wyrobów

– mając na względzie zastosowanie przy pozbawianiu cech użytkowych właściwej procedury gwarantującej bezpieczeństwo nabywców innej broni i wyrobów pozbawionych cech użytkowych, adekwatność opłaty do kosztów dokonanej czynności oraz zawarcie we wzorze świadectwa danych pozwalających na jednoznaczną identyfikację innej broni lub wyrobów jako pozbawionych cech użytkowych.

Rozdział 3

Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu

wojskowym lub policyjnym

Oddział 1

Obrót materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 55. Przedmiotem obrotu mogą być wyłącznie materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby i technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym zaprojektowane i wytworzone w sposób określony w art. 38.

Art. 56. 1. Do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wprowadza się wyłącznie broń, w tym strzelecką broń palną i istotne części, oznakowaną zgodnie z art. 44.

2. Oznakowanie broni, w tym strzeleckiej broni palnej i istotnych części, przekazywanej z zapasów państwowych formacji uzbrojonych, zawiera dodatkowo oznaczenie pozwalające na identyfikację podmiotu przekazującego.

3. Importowaną broń palną, w tym strzelecką broń palną i istotne części, na których nie umieszczono niepowtarzalnego, czytelnego i trwałego oznakowania odpowiadającego oznakowaniu, o którym mowa w art. 44, oznakowuje się lub uzupełnia oznakowanie przed ich wprowadzeniem do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niezwłocznie po przywozie do Unii Europejskiej.

Art. 57. 1. Oznakowania lub uzupełnienia oznakowania broni palnej, w tym strzeleckiej broni palnej i jej istotnych części, może dokonać przedsiębiorca, któremu została udzielona koncesja na wytwarzanie tego rodzaju broni lub jej istotnych części.

2. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, oznakowuje lub uzupełnia oznakowanie wyłącznie broni zaprojektowanej i wytworzonej w sposób określony w art. 38.

Art. 58. 1. Przedsiębiorca dokonujący wwozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej materiałów wybuchowych, broni lub amunicji, na które nie jest wymagane zezwolenie ministra właściwego do spraw gospodarki, jest obowiązany posiadać koncesję, o której mowa w art. 7, i okazać ją funkcjonariuszowi Służby Celno-Skarbowej.

2. Właściwy organ Służby Celno-Skarbowej, po zwolnieniu towaru, o którym

mowa w ust. 1, do procedury dopuszczenia do obrotu, zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy w terminie 3 dni roboczych od dnia zwolnienia.

3. W zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 2, wskazuje się: oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres siedziby, numer koncesji i datę jej wydania oraz ilość, rodzaj, nazwę, kaliber, markę, serię, numer i rok wytworzenia broni lub amunicji, a w przypadku materiałów wybuchowych – nazwę handlową, oznaczenie producenta, numer partii, rok produkcji, ilość i dodatkowe oznaczenia fabryczne materiału stosowane przez producenta.

Art. 59. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym ewidencjonuje:

1) przeznaczone do obrotu materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby i technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także zawarte transakcje mające za przedmiot obrót tymi towarami koncesjonowanymi;
2) przyjęte na przechowanie lub w komis materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby i technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
3) zawarte transakcje w zakresie pośrednictwa.

2. W ewidencjach, o których mowa w ust. 1, gromadzi się następujące dane osobowe: imię, nazwisko, firmę i numer identyfikacji podatkowej (NIP) wprowadzającego do ewidencji oraz sprzedającego, kupującego, oddającego do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia oraz osoby uprawnionej do odbioru towaru.

3. Ewidencje, o których mowa w ust. 1, prowadzi się w formie ksiąg ewidencyjnych.

4. Przeznaczona do obrotu lub przyjęta na przechowanie lub w komis strzelecka broń palna lub odrębne istotne części oraz transakcje dotyczące obrotu tą bronią podlegają ewidencjonowaniu w SRB na zasadach określonych w przepisach działu IV.

5. Ewidencje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, mogą być prowadzone łącznie z ewidencją wytworzonych oraz przyjętych do naprawy, remontu, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub

policyjnym.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób ewidencjonowania, w tym dokumenty stanowiące podstawę wpisu do ewidencji, sposób prowadzenia i szczegółowy zakres danych zawartych w ewidencjach i w tych dokumentach:

1) przeznaczonych do obrotu oraz przyjętych na przechowanie lub w komis materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także zawartych transakcji mających za przedmiot obrót tymi towarami koncesjonowanymi,
2) zawartych transakcji w zakresie pośrednictwa

– mając na względzie potrzebę zapewnienia pełnej rejestracji obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym i ich jednoznacznej identyfikacji oraz rejestracji zawartych transakcji, w tym transakcji w zakresie pośrednictwa, potrzebę pełnej rejestracji i jednoznacznej identyfikacji tych towarów koncesjonowanych w przypadku ich przyjęcia na przechowanie lub w komis.

Art. 60. Sprzedaży materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym dokonuje się na podstawie dokumentu uprawniającego do nabycia.

Art. 61. 1. Materiały wybuchowe, broń, amunicję, wyroby oraz technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym sprzedaje się wyłącznie podmiotom, o których mowa w ust. 2–10.

2. Materiały wybuchowe sprzedaje się:

1) przedsiębiorcy, instytutowi badawczemu lub podmiotowi, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668, z późn. zm.[6)]), którzy przedłożą:
   a) koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi,

---

6) Zmiany tekstu wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2024 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 276, 447, 534, 577 i 730.

b) koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania amunicji,

c) pozwolenie na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych wydane odpowiednio przez wojewodę lub inny organ uprawniony do wydania takiego pozwolenia na podstawie odrębnych przepisów;

2) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celno-Skarbowej, Służbie Więziennej, Służbie Ochrony Państwa, Straży Marszałkowskiej, Państwowej Straży Pożarnej oraz innym państwowym formacjom uzbrojonym, w odniesieniu do których dostęp do materiałów wybuchowych regulują odrębne przepisy – po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia;

3) innym podmiotom, których dostęp do materiałów wybuchowych regulują odrębne przepisy – na warunkach w nich określonych.

3. Broń, w tym strzelecką broń palną i istotne części, sprzedaje się:

1) osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom, którzy przedłożą zaświadczenie wydane odpowiednio przez właściwy organ Policji lub organ wojskowy, uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni;

2) cudzoziemcom – na warunkach określonych w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji;

3) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią – zgodnie z zakresem koncesji;

4) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania amunicji – w celu przeprowadzania prób rodzajów amunicji wytwarzanej na podstawie koncesji;

5) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celno-Skarbowej, Służbie

Więziennej, Służbie Ochrony Państwa, Straży Marszałkowskiej, Straży Ochrony Kolei oraz innym państwowym formacjom uzbrojonym, w odniesieniu do których dostęp do broni regulują odrębne przepisy – po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia;

6) innym podmiotom, których dostęp do broni regulują odrębne przepisy – na warunkach w nich określonych.

4. Amunicję sprzedaje się:

1) osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom na podstawie:
   a) legitymacji posiadacza broni lub świadectwa broni,
   b) zaświadczenia wydanego odpowiednio przez właściwy organ Policji lub organ wojskowy, uprawniającego do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni wraz z amunicją do tej broni;
2) cudzoziemcom – na warunkach określonych w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji;
3) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu amunicją – zgodnie z zakresem koncesji;
4) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania broni – do broni określonej w koncesji;
5) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celno-Skarbowej, Służbie Więziennej, Służbie Ochrony Państwa, Straży Marszałkowskiej, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Ochrony Kolei oraz innym państwowym formacjom uzbrojonym, w odniesieniu do których dostęp do amunicji regulują odrębne przepisy – po okazaniu dokumentu uprawniającego do jej nabycia;
6) specjalistycznym uzbrojonym formacjom ochronnym – na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego komendanta wojewódzkiego Policji, w celu szkolenia strzeleckiego;
7) innym podmiotom, których dostęp do amunicji regulują odrębne przepisy – na warunkach w nich określonych.

5. Komponenty amunicji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 lit. d, sprzedaje się przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności

gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu amunicją, w której te komponenty występują.

6. Proch bezdymny i spłonki sprzedaje się osobom, które posiadają pozwolenie na broń wydane w celu łowieckim, sportowym, szkoleniowym lub kolekcjonerskim.

7. Proch czarny sprzedaje się pełnoletnim właścicielom strzeleckiej broni palnej rozdzielnego ładowania przystosowanej do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego, którzy okażą dowód tożsamości oraz Europejską kartę broni palnej, a jeżeli na taką broń jest wymagane pozwolenie na broń – legitymację posiadacza broni.

8. Wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym sprzedaje się:

1) przedsiębiorcom posiadającym koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
2) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celno-Skarbowej, Służbie Więziennej, Służbie Ochrony Państwa, Straży Marszałkowskiej, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Ochrony Kolei oraz innym państwowym formacjom uzbrojonym, w odniesieniu do których dostęp do takich wyrobów regulują odrębne przepisy – po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia;
3) innym podmiotom, których dostęp do wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym regulują odrębne przepisy – na warunkach w nich określonych.

9. Kamizelki kuloodporne, hełmy wojskowe i policyjne, ochraniacze twarzy, kończyn i innych części ciała sprzedaje się także przedsiębiorcom, którzy posiadają koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, oraz przedsiębiorcom albo jednostkom organizacyjnym, którzy na podstawie odrębnych przepisów powołały wewnętrzne służby ochrony, oraz szkołom kształcącym w zawodzie pracownika ochrony fizycznej osób i mienia, a także przedsiębiorcom prowadzącym działalność szkoleniową dla osób ubiegających się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej.

10. Technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym sprzedaje się:

1) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności

gospodarczej w zakresie:

a) obrotu określoną technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,

b) wytwarzania wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, których dotyczy dana technologia;

2) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celno-Skarbowej, Służbie Więziennej, Służbie Ochrony Państwa, Straży Marszałkowskiej i Państwowej Straży Pożarnej, po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia oraz innym państwowym formacjom uzbrojonym, w odniesieniu do których dostęp do takiej technologii regulują przepisy odrębne – po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia;

3) innym podmiotom, których dostęp do technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym regulują odrębne przepisy – na warunkach w nich określonych.

Art. 62. Przedsiębiorca dokonujący sprzedaży materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest obowiązany poinformować kupującego o warunkach i ograniczeniach, w tym dotyczących dalszej sprzedaży, które zostały określone przez właściwe organy innego państwa, odnoszących się do towarów koncesjonowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nabywanych przez tego przedsiębiorcę za granicą. Przedsiębiorca zamieszcza informacje w zawartej umowie.

Art. 63. 1. Przedsiębiorca jest obowiązany poinformować o dokonanej sprzedaży:

1) materiałów wybuchowych podmiotom wymienionym w art. 61 ust. 2 pkt 1 – komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na siedzibę nabywcy,

2) broni palnej innej niż strzelecka broń palna, na posiadanie której jest wymagane pozwolenie, osobom fizycznym, przedsiębiorcom albo innym podmiotom wymienionym w art. 61 ust. 3 pkt 1–4 i 6 – komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu albo siedzibę nabywcy albo organ wojskowy, który wydał zaświadczenie uprawniające do nabycia broni,

3) strzeleckiej broni palnej lub istotnych części osobom fizycznym, przedsiębiorcom albo innym podmiotom wymienionym w art. 61 ust. 3 pkt 1–4 i 6 – w przypadku określonym w art. 119 ust. 1 – komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu albo siedzibę nabywcy albo organ wojskowy, który wydał zaświadczenie uprawniające do nabycia strzeleckiej broni palnej lub istotnych części

– w terminie 5 dni roboczych.

2. Informacja o dokonanej sprzedaży zawiera:

1) dane identyfikujące sprzedawcę:
   a) imię i nazwisko oraz adres miejsca stałego pobytu albo firmę lub nazwę przedsiębiorcy i adres siedziby,
   b) numer koncesji,
   c) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
2) dane identyfikujące nabywcę:
   a) imię i nazwisko oraz adres miejsca stałego pobytu albo firmę lub nazwę przedsiębiorcy albo podmiotu i adres siedziby,
   b) numer koncesji – jeżeli dotyczy,
   c) numer identyfikacji podatkowej (NIP) – w przypadku nabywcy innego niż osoba fizyczna,
   d) numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer PESEL, a jeżeli nie został nadany – nazwę, serię i numer dokumentu tożsamości oraz organ, który wydał dokument tożsamości – w przypadku gdy nabywcą jest osoba fizyczna;
3) dane identyfikujące osobę upoważnioną do odbioru materiałów wybuchowych albo broni:
   a) imię i nazwisko,
   b) nazwę oraz serię i numer dokumentu tożsamości, a także organ wydający dokument tożsamości,
   c) dane identyfikujące dokument uprawniający do odbioru materiałów wybuchowych albo broni: nazwa, data i numer dokumentu, oraz oznaczenie wystawcy dokumentu;
4) datę i miejsce sprzedaży;

5) dane identyfikujące:
   a) materiały wybuchowe:
      – nazwę handlową materiału wybuchowego,
      – oznaczenie producenta,
      – numer partii,
      – rok produkcji,
      – masę materiału wybuchowego,
      – dodatkowe oznaczenia fabryczne materiału stosowane przez producenta,
   b) broń palną inną niż strzelecka broń palna, na posiadanie której jest wymagane pozwolenie:
      – oznakowanie,
      – państwo wytworzenia zgodnie z rozporządzeniem 1106/2012,
      – kaliber,
      – markę,
      – kategorię, podkategorię i typ,
   c) strzelecką broń palną oraz istotne części:
      – oznakowanie,
      – kaliber,
      – markę,
      – kategorię, podkategorię i typ,
      – oznakowanie istotnych części, jeżeli jest inne od oznakowania na szkielecie lub komorze zamkowej broni,
      – określenie istotnej części – spośród wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 4

   – będące przedmiotem sprzedaży;
6) dane identyfikujące dokument uprawniający do nabycia: nazwę, datę i numer dokumentu, oraz oznaczenie wystawcy dokumentu.

Art. 64. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, wzory informacji o sprzedaży:

1) materiałów wybuchowych,
2) broni palnej innej niż strzelecka broń palna, na posiadanie której jest wymagane pozwolenie,

3) strzeleckiej broni palnej i istotnych części

– mając na względzie konieczność zapewnienia skutecznej kontroli obrotu materiałami wybuchowymi, bronią palną, w tym strzelecką bronią palną i istotnymi częściami, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, także w przypadku braku możliwości ewidencjonowania transakcji obrotu dotyczących strzeleckiej broni palnej i istotnych części w SRB.

Art. 65. 1. Nabywanie materiałów wybuchowych, broni, w tym strzeleckiej broni palnej, istotnych części, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym od przedsiębiorców nieposiadających koncesji na obrót tymi towarami jest zakazane, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 7 ust. 2.

2. Wyroby, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. a ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, oraz broń, na posiadanie której nie jest wymagane pozwolenie na broń, mogą być sprzedawane wyłącznie osobom pełnoletnim, po okazaniu dokumentu stwierdzającego tożsamość.

Art. 66. 1. Dopuszcza się przeprowadzanie transakcji dotyczących obrotu bronią i amunicją scaloną, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 lit. a, na podstawie umów zawieranych na odległość wyłącznie za pośrednictwem sieci teleinformatycznej.

2. Strony transakcji, o której mowa w ust. 1, opatrują dokumenty dotyczące obrotu bronią i amunicją scaloną kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Strony transakcji posługują się w pełni identyfikowalnym zakończeniem sieci o stałym adresie IP.

3. Wydanie nabywcy broni i amunicji nabytych za pośrednictwem sieci teleinformatycznej jest dopuszczalne po przedstawieniu sprzedawcy dokumentu uprawniającego do nabycia broni i amunicji do tej broni oraz zweryfikowaniu przez sprzedawcę tych dokumentów i tożsamości nabywcy na podstawie dokumentu stwierdzającego tożsamość.

Art. 67. 1. Umowa przechowania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym może zostać zawarta między przedsiębiorcami posiadającymi koncesję uprawniającą do

obrotu tymi towarami koncesjonowanymi, z prawem ich magazynowania, w przypadku:

1) zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji;
2) zaistnienia nagłych i nieprzewidywalnych sytuacji uniemożliwiających przedsiębiorcy magazynowanie towarów koncesjonowanych w miejscu wykonywania działalności gospodarczej wpisanym do koncesji.

2. Przedsiębiorca, który oddał towary koncesjonowane na przechowanie, zawiadamia o tym organ koncesyjny w terminie 7 dni od dnia zawarcia umowy przechowania, załączając do zawiadomienia kopię umowy.

3. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do umów przechowania dotyczących materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym przekazanych Agencji Mienia Wojskowego do zagospodarowania na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 68. 1. Użyczenie lub najem przez przedsiębiorcę materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym są zakazane.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy użyczenia i najmu:

1) między przedsiębiorcami posiadającymi koncesję w tym samym zakresie – do prób, testów oraz w celach wystawowych;
2) państwowym formacjom uzbrojonym – do prób i testów;
3) broni zastępczej – na czas naprawy lub remontu broni;
4) osobom posiadającym pozwolenie na dany rodzaj broni – do prób i testów przed zakupem, na okres nie dłuższy niż 14 dni.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy również użyczenia i najmu wyrobów o przeznaczeniu wojskowym i policyjnym na podstawie art. 55 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2308 oraz z 2019 r. poz. 492).

Oddział 2

Przemieszczanie przez przedsiębiorców strzeleckiej broni palnej, istotnych części i amunicji do strzeleckiej broni palnej

Art. 69. Przemieszczanie strzeleckiej broni palnej przez przedsiębiorcę w ramach wykonywanej działalności gospodarczej:

1) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – jako państwa docelowego transakcji z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa trzeciego traktowanego na równi z tymi państwami na podstawie umowy Rady Unii Europejskiej z państwami trzecimi w sprawie włączenia tych państw we wprowadzenie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen,
2) z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – jako państwa początkowego Unii Europejskiej transakcji do innego państwa członkowskiego,
3) z państwa członkowskiego Unii Europejskiej początkowego transakcji lub przez kolejne państwa członkowskie, przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej

– wymaga poświadczonej zgody przewozowej, urzędowo poświadczonej kopii uprzedniej zgody przewozowej lub urzędowo poświadczonej kopii decyzji o zwolnieniu z obowiązku każdorazowego poświadczania zgód przewozowych, zwanej dalej „decyzją o zwolnieniu” – w przypadku jej wydania.

Art. 70. Przepisy dotyczące przemieszczania strzeleckiej broni palnej stosuje się do przemieszczania nieumieszczonych w broni istotnych części oraz amunicji do strzeleckiej broni palnej.

Art. 71. 1. W przypadku przemieszczania strzeleckiej broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa początkowego transakcji, poświadczenia zgody przewozowej dokonuje, z uwzględnieniem art. 74 ust. 1, komendant wojewódzki Policji właściwy ze względu na siedzibę zbywcy strzeleckiej broni palnej.

2. Zgoda przewozowa zawiera:

1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
2) firmę, nazwę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy strzeleckiej broni palnej;
3) siedzibę i jej adres lub adres miejsca stałego pobytu zbywcy i nabywcy strzeleckiej broni palnej;
4) adres, na który strzelecka broń palna ma być dostarczona;

5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację strzeleckiej broni palnej, istotnych części albo amunicji;
6) informację, czy strzelecka broń palna została poddana kontroli zgodnie z Konwencją z dnia 1 lipca 1969 r. o wzajemnym uznawaniu oznakowania broni krótkiej;
7) środek transportu;
8) datę wysyłki oraz przewidywaną datę dostarczenia;
9) datę ważności zgody przewozowej;
10) liczbę jednostek strzeleckiej broni palnej i liczbę istotnych części lub ilość amunicji;
11) wskazanie uprzedniej zgody przewozowej wydanej przez właściwe władze państwa docelowego transakcji oraz decyzji o zwolnieniu – w przypadku jej wydania;
12) wskazanie osoby przekazującej i przyjmującej broń;
13) oświadczenie, że nie są mu znane specjalne warunki lub ograniczenia dotyczące dalszej sprzedaży towarów wymienionych w dokumencie.

3. Przedsiębiorca ubiegający się o poświadczenie zgody przewozowej przedkłada organowi kopię uprzedniej zgody przewozowej albo kopię innego dokumentu, wydanego przez właściwy organ państwa docelowego transakcji, zawierającego informację o przyczynach niewydania uprzedniej zgody przewozowej.

4. Organ poświadcza zgodę przewozową w terminie 5 dni od dnia jej otrzymania.

Art. 72. 1. Komendant wojewódzki Policji odmawia poświadczenia zgody przewozowej z przyczyn, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 2, i może odmówić poświadczenia zgody przewozowej:

1) z przyczyn, o których mowa w art. 24 ust. 2;
2) gdy przedstawiony dokument nie spełnia wymogów formalnych określonych w ustawie lub jest wypełniony nieprawidłowo;
3) gdy do transakcji dołączono uprzednią zgodę przewozową państwa docelowego transakcji, której termin ważności upłynął, lub przekroczono limit ilości broni lub amunicji w niej określony.

2. Odmowa poświadczenia zgody przewozowej następuje w drodze decyzji.

3. Od decyzji o odmowie poświadczenia zgody przewozowej przysługuje

odwołanie do organu koncesyjnego.

Art. 73. 1. Komendant wojewódzki Policji, po poświadczeniu zgody przewozowej, bezzwłocznie przesyła kopię tej zgody do Komendanta Głównego Policji, który przekazuje ją właściwym władzom państwa docelowego transakcji i państw, przez których terytorium będzie przemieszczana strzelecka broń palna, oraz Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

2. Po poświadczeniu zgody przewozowej komendant wojewódzki Policji może przeprowadzić kontrolę zgodności informacji zawartych w zgodzie przewozowej ze strzelecką bronią palną przemieszczaną z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 74. 1. Organ koncesyjny, na wniosek przedsiębiorcy, może, w drodze decyzji, zwolnić przedsiębiorcę dokonującego przemieszczenia strzeleckiej broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa początkowego transakcji z obowiązku każdorazowego poświadczania zgody przewozowej przez komendanta wojewódzkiego Policji, jeżeli przedsiębiorca udokumentuje stosowanie przez co najmniej 3 lata wewnętrznego systemu kontroli, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1050 oraz z 2018 r. poz. 650).

2. Organ koncesyjny przekazuje kopię decyzji o zwolnieniu komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1, oraz Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

3. Decyzję o zwolnieniu wydaje się na okres nie dłuższy niż 3 lata.

Art. 75. Organ koncesyjny może cofnąć decyzję o zwolnieniu z przyczyn określonych w art. 24 ust. 2 albo cofa decyzję o zwolnieniu z przyczyn określonych w art. 24 ust. 1, z powodu utraty certyfikatu zgodności dotyczącego wewnętrznego systemu kontroli, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, lub gdy przedsiębiorca nie przestrzega specjalnych warunków lub ograniczeń dotyczących dalszej sprzedaży towarów.

Art. 76. 1. Przedsiębiorca dokonujący przemieszczania strzeleckiej broni palnej

z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przechowuje egzemplarz uprzedniej zgody przewozowej przez 10 lat od daty jej poświadczenia.

2. Przedsiębiorca dokonujący przemieszczania strzeleckiej broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, któremu wydano decyzję o zwolnieniu, jest ponadto obowiązany:

1) każdorazowo poświadczyć przez siebie i przekazać zgodę przewozową nabywcy strzeleckiej broni palnej z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
2) zamieścić w dokumencie oświadczenie, że nie są mu znane specjalne warunki lub ograniczenia dotyczące dalszej sprzedaży towarów wymienionych w dokumencie;
3) przekazać poświadczoną przez siebie kopię zgody przewozowej komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na miejsce swojej siedziby, nie później niż 7 dni przed wydaniem strzeleckiej broni palnej jej nabywcy.

Art. 77. Komendant wojewódzki Policji, po otrzymaniu kopii zgody przewozowej poświadczonej przez przedsiębiorcę, bezzwłocznie przesyła kopię tej zgody Komendantowi Głównemu Policji, który przesyła ją właściwym władzom państwa docelowego transakcji i państw, przez których terytorium będzie przewożona strzelecka broń palna, oraz Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

Art. 78. 1. W przypadku przemieszczania strzeleckiej broni palnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa docelowego transakcji, poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej dokonuje komendant wojewódzki Policji właściwy ze względu na siedzibę nabywcy strzeleckiej broni palnej w terminie 5 dni od dnia jej otrzymania.

2. Uprzednia zgoda przewozowa zawiera w szczególności dane, o których mowa w art. 71 ust. 2 pkt 1–6 i 13.

Art. 79. 1. Komendant wojewódzki Policji odmawia poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej z przyczyn, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 2, i może odmówić poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej:

1) z przyczyn, o których mowa w art. 24 ust. 2;
2) gdy wnioskodawca nie posiada uprawnień do obrotu danym rodzajem broni lub

amunicji;

3) gdy przedstawiony dokument nie spełnia wymogów formalnych określonych w przepisach prawa lub jest wypełniony nieprawidłowo.

2. Odmowa poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej następuje w drodze decyzji.

3. Od decyzji o odmowie poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej przysługuje odwołanie do organu koncesyjnego.

Art. 80. 1. W przypadku przemieszczania strzeleckiej broni palnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa docelowego transakcji, zgoda przewozowa nie wymaga poświadczenia przez właściwe władze państwa początkowego transakcji, jeżeli państwo początkowe transakcji zwolniło przedsiębiorcę z obowiązku poświadczania zgody przewozowej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, strzeleckiej broni palnej do miejsca docelowego jej przemieszczenia towarzyszy urzędowo poświadczona kopia dokumentu o zwolnieniu.

Art. 81. 1. W przypadku gdy przemieszczanie strzeleckiej broni palnej jest realizowane za pośrednictwem podmiotów wykonujących działalność gospodarczą w zakresie przewożenia i doręczania przesyłek, przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą określoną w koncesji, który dokonał zlecenia przewozu, jest obowiązany przekazać dokonującemu przewozu urzędowo poświadczoną kopię zgody przewozowej lub decyzji o zwolnieniu – w przypadku jej wydania oraz urzędowo poświadczoną kopię uprzedniej zgody przewozowej.

2. Podmiot wykonujący działalność gospodarczą w zakresie przewożenia i doręczania przesyłek, który otrzymał zlecenie przewozu strzeleckiej broni palnej, jest obowiązany do posiadania dokumentów, o których mowa w ust. 1.

Art. 82. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgody przewozowej i wzór uprzedniej zgody przewozowej, mając na względzie, aby umożliwiały one jednoznaczną identyfikację strzeleckiej broni palnej, istotnych części i amunicji do strzeleckiej broni palnej oraz stron transakcji, a także zawierały miejsca przeznaczone na dokonywanie poświadczenia oraz oświadczenia, że przedsiębiorcy nie są znane specjalne warunki lub ograniczenia dotyczące dalszej

sprzedaży towarów.

Oddział 3

Wywóz i tranzyt broni palnej, części i istotnych komponentów oraz amunicji do broni palnej

Art. 83. Ilekroć w niniejszym oddziale jest mowa o: „broni palnej”, „częściach”, „istotnych komponentach”, „amunicji”, „wywozie”, „osobie”, „eksporterze”, „obszarze celnym Unii”, „zgłoszeniu wywozowym”, „wywozie czasowym”, „tranzycie”, „przeładunku”, „zezwoleniu na wywóz”, „nielegalnym obrocie”, „śledzeniu historii”, należy przez to rozumieć pojęcia zdefiniowane w art. 2 pkt 1–4 i 6–16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażającego art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiającego zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 258/2012”. Przepisów art. 3 ust. 1 pkt 1, 3 i 4 nie stosuje się.

Art. 84. 1. Wywóz broni palnej, części, istotnych komponentów lub amunicji wymaga uzyskania zezwolenia na wywóz.

2. Wykaz broni palnej, części, istotnych komponentów lub amunicji, na które jest wymagane zezwolenie na wywóz, określa załącznik 1 do rozporządzenia 258/2012.

3. Zezwolenia na wywóz udziela, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw gospodarki na wniosek eksportera.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

1) określenie rodzaju zezwolenia na wywóz, o które wnioskuje eksporter, spośród wskazanych w art. 2 pkt 14 rozporządzenia 258/2012;
2) nazwę eksportera, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP), numer Wspólnotowego Systemu Rejestracji i Identyfikacji Podmiotów Gospodarczych (EORI), adres siedziby albo miejsca prowadzenia działalności oraz dane kontaktowe wraz ze wskazaniem osoby do kontaktu;

3) nazwę odbiorcy końcowego, jego numer Wspólnotowego Systemu Rejestracji i Identyfikacji Podmiotów Gospodarczych (EORI) – jeżeli dotyczy, adres siedziby albo miejsca stałego pobytu oraz dane kontaktowe;
4) nazwę agenta celnego lub przedstawiciela eksportera lub podmiotu będącego partnerem handlowym eksportera przy realizacji wnioskowanego wywozu, wraz z określeniem jego roli w tym wywozie, jego numer Wspólnotowego Systemu Rejestracji i Identyfikacji Podmiotów Gospodarczych (EORI), adres jego siedziby albo miejsca stałego pobytu oraz dane kontaktowe;
5) wskazanie państwa wywozu i państwa przywozu, wraz z kodowym oznaczeniem tych państw, zgodnie z rozporządzeniem 1106/2012;
6) wskazanie państwa trzeciego tranzytu, wraz z kodowym oznaczeniem tego państwa, zgodnie z rozporządzeniem 1106/2012 – jeżeli dotyczy;
7) wskazanie oznaczenia dokumentu zezwalającego na przywóz towarów objętych wnioskiem, miejsca i daty jego wydania, daty ważności oraz nazwy organu, który udzielił tego zezwolenia;
8) nazwę końcowego użytkownika, jeżeli jest znany w momencie realizacji wnioskowanego wywozu, jego numer Wspólnotowego Systemu Rejestracji i Identyfikacji Podmiotów Gospodarczych (EORI) – jeżeli dotyczy, adres siedziby albo miejsca prowadzenia działalności gospodarczej oraz dane kontaktowe;
9) wskazanie państwa członkowskiego planowanego do zgłoszenia do procedury wywozu, w którym znajdują się towary objęte wnioskiem;
10) informację, czy broń palna, jej części i istotne komponenty oraz amunicja znajdują się w jednym lub kilku państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o zezwolenie na wywóz;
11) opis towarów objętych wnioskiem o udzielenie zezwolenia na wywóz;
12) wskazanie ośmiocyfrowych numerów Kodów Nomenklatury Scalonej właściwych dla towarów lub grup towarów objętych wnioskiem o udzielenie zezwolenia na wywóz, określonych w Załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 z 07.09.1987, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 2, str. 382, z późn. zm.);

13) wskazanie oznakowania umieszczonego na towarze objętym wnioskiem;
14) określenie waluty i wartości transakcji, zgodne z zawartą umową na wywóz towarów objętych wnioskiem;
15) określenie ilości towarów, wyrażonej w sztukach lub wadze w kilogramach;
16) określenie końcowego zastosowania towarów objętych wnioskiem – jeżeli dotyczy;
17) wskazanie daty zawarcia umowy dotyczącej wnioskowanego wywozu – jeżeli dotyczy;
18) określenie celnej procedury wnioskowanego wywozu.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3, eksporter dołącza:

1) oświadczenie o posiadaniu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu towarami objętymi wnioskiem;
2) w przypadku gdy wnioskodawca jest przedsiębiorcą będącym osobą fizyczną – oświadczenie, że nie był karany za czyn stanowiący przestępstwo wymienione w art. 2 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi (Dz. Urz. UE L 190 z 18.07.2002, str. 1, z późn. zm.[7)]) lub za jakikolwiek inny czyn, jeżeli stanowi on przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności od lat 4, a w przypadku gdy wnioskodawca jest przedsiębiorcą innym niż osoba fizyczna – oświadczenie osób reprezentujących osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, że nie były karane za taki czyn;
3) oryginał albo uwierzytelnioną kopię umowy zawartej z odbiorcą w państwie trzecim dotyczącej wywozu towarów objętych wnioskiem;
4) dokumenty, w formie oryginału albo uwierzytelnionej kopii, potwierdzające, że właściwy organ państwa trzeciego przywozu zezwolił na przywóz towarów objętych wnioskiem;
5) uwierzytelnione kopie pisemnych wniosków eksportera do właściwych organów państw trzecich tranzytu o wydanie oświadczeń o braku zastrzeżeń w odniesieniu do tranzytu przez ich terytorium towarów objętych wnioskiem – jeżeli eksporter planuje taki tranzyt;

[7)] Zmiany wymienionej decyzji zostały ogłoszone w Dz. Urz UE L 81 z 27.03.2009, str. 24

6) dokument lub dokumenty, w formie oryginału albo uwierzytelnionej kopii, potwierdzające, że właściwy organ państwa trzeciego tranzytu nie zgłosił zastrzeżeń wobec planowanego tranzytu towarów objętych wnioskiem o udzielenie zezwolenia na tranzyt albo oświadczenie wnioskodawcy, że w terminie 20 dni roboczych od daty złożenia przez eksportera wniosków, o których mowa w pkt 5, do eksportera nie wpłynęły zastrzeżenia właściwego organu państwa trzeciego tranzytu wobec planowanego tranzytu;

7) zgodę właściwego organu państwa trzeciego na określone dysponowanie towarem, w przypadku gdy importer lub końcowy użytkownik zobowiązał się do uzyskania takiej zgody albo oświadczenie, że wnioskodawca nie posiada wiedzy w zakresie takiego zobowiązania.

6. Do wniosku eksporter dołącza również oświadczenie, że dane zawarte we wniosku, o którym mowa w ust. 3, są zgodne z prawdą i podane w dobrej wierze. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

7. W przypadku dokumentów dołączanych do wniosku, o którym mowa w ust. 3, sporządzonych w języku obcym, należy dołączyć dokonane przez tłumacza przysięgłego tłumaczenia tych dokumentów na język polski.

8. Eksporter jest obowiązany zgłaszać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki zmiany dotyczące danych zawartych we wniosku, o którym mowa w ust. 3, w terminie 7 dni od dnia ich powstania.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki, rozpatrując wniosek, o którym mowa w ust. 3, może zażądać od eksportera informacji i dokumentów umożliwiających weryfikację informacji zawartych we wniosku o udzielenie zezwolenia oraz dokumentów dołączonych do wniosku.

10. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, może być złożony za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym.

11. Minister właściwy do spraw gospodarki, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, wzór

wniosku o udzielenie zezwolenia na wywóz, uwzględniając obowiązek zawarcia w nim odpowiednio elementów, o których mowa w ust. 4 i 5, oraz pouczenia, o którym mowa w ust. 6, mając na celu kompletność zawartych informacji we wniosku oraz ułatwienie poprawnego sporządzenia wniosku.

Art. 85. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki rozpatruje wniosek, o którym mowa w art. 84 ust. 3, w terminie 60 dni roboczych od dnia otrzymania od eksportera wszystkich wymaganych dokumentów i informacji.

2. W przypadku sprawy szczególnie skomplikowanej termin wskazany w ust. 1 może zostać przedłużony do 90 dni roboczych.

Art. 86. Minister właściwy do spraw gospodarki udziela zezwolenia na wywóz, odmawia, unieważnia, zawiesza, zmienia lub cofa udzielone zezwolenie, mając na względzie przesłanki wskazane w art. 10 i art. 11 rozporządzenia 258/2012.

Art. 87. 1. Zezwolenia na wywóz udziela się na okres roku, jednakże nie na dłużej niż na okres ważności zezwolenia lub dokumentu uprawniającego do przywozu, wydanego przez właściwe organy w państwie trzecim przywozu.

2. Oryginał zezwolenia na wywóz, po wykorzystaniu lub upływie terminu ważności, zwraca się organowi, który go wydał.

Art. 88. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, przed wydaniem zezwolenia na wywóz, może wystąpić do ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw zagranicznych, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szefa Agencji Wywiadu o wyrażenie opinii odnośnie do występowania okoliczności uzasadniających odmowę wydania zezwolenia na wywóz.

2. Opinie są przekazywane przez organy opiniujące ministrowi właściwemu do spraw gospodarki w terminie 14 dni od dnia otrzymania wystąpienia o opinię. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin ten może zostać przedłużony o kolejne 30 dni.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, rozpatrując wniosek o udzielenie zezwolenia na wywóz, uwzględnia opinie organów opiniujących, o których mowa w ust. 1, a także zastrzeżenia właściwego organu państwa trzeciego w zakresie wywozu lub tranzytu towarów objętych wnioskiem.

4. W przypadku gdy w terminie 20 dni roboczych od daty złożenia przez

eksportera wniosków, o których mowa w art. 84 ust. 5 pkt 5, do eksportera nie wpłynęły zastrzeżenia właściwego organu państwa trzeciego tranzytu wobec planowanego tranzytu, minister właściwy do spraw gospodarki uznaje, że właściwy organ państwa trzeciego tranzytu nie zgłasza zastrzeżeń wobec planowanego tranzytu.

Art. 89. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki prowadzi rejestr udzielonych zezwoleń na wywóz broni palnej, części i istotnych komponentów oraz amunicji. Dane zawarte w rejestrze przechowuje się przez okres 20 lat.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki przechowuje informacje i dokumenty zgromadzone w toku postępowania o udzielenie zezwolenia na wywóz broni palnej, części i istotnych komponentów oraz amunicji przez okres 20 lat, w celu umożliwienia identyfikacji i identyfikowalności broni palnej, części i istotnych komponentów oraz amunicji, będącej przedmiotem wywozu oraz wykrywaniu i zapobieganiu nielegalnemu obrotowi takimi towarami.

3. Eksporter prowadzi i przechowuje w swojej siedzibie ewidencję zezwoleń na wywóz broni palnej, części i istotnych komponentów oraz amunicji. Ewidencja zawiera numer zezwolenia, datę jego wydania i datę ważności oraz informację o stopniu jego realizacji wobec ilości przyznanych w zezwoleniu.

4. Wpisów do ewidencji, o której mowa w ust. 3, dokonuje się niezwłocznie po każdym wywozie.

5. Eksporter, na żądanie ministra właściwego do spraw gospodarki, jest obowiązany udostępnić niezwłocznie dane, o których mowa w ust. 3 zdanie drugie.

Art. 90. Organem właściwym do wypełniania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 3, art. 7, art. 11 ust. 2 i 3, art. 13 ust. 1 i 3 oraz art. 19 rozporządzenia 258/2012, jest minister właściwy do spraw gospodarki.

Art. 91. W przypadkach wskazanych w art. 9 ust. 2 rozporządzenia 258/2012, wywóz broni palnej, części, istotnych komponentów lub amunicji odbywa się według procedur określonych w przepisach celnych, w urzędzie celno-skarbowym wyznaczonym zgodnie z art. 92.

Art. 92. Wywóz broni palnej, części, istotnych komponentów oraz amunicji jest realizowany w wyznaczonych urzędach celno-skarbowych, wymienionych w wykazie określonym w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy

z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa.

Art. 93. Przedsiębiorca dokonujący wywozu broni palnej, części, istotnych komponentów oraz amunicji podlega kontroli organu udzielającego zezwolenie oraz urzędów celno-skarbowych pod względem:

1) przestrzegania zgodności rzeczywistego wywozu z zezwoleniem, w tym weryfikacji transakcji po jej dokonaniu;
2) prawidłowości prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 89 ust. 3.

Art. 94. 1. Na wniosek przedsiębiorcy, który zamierza nabyć broń palną, części i istotne komponenty lub amunicję, o których mowa w załączniku 1 do rozporządzenia 258/2012, poza obszarem celnym Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wydaje certyfikat importowy lub poświadcza oświadczenie końcowego użytkownika.

2. W przypadku gdy właściwe organy państwa trzeciego wywozu tego wymagają, minister właściwy do spraw gospodarki, w ramach poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika, może uznać ograniczenia i warunki związane z obrotem bronią palną, częściami i istotnymi komponentami lub amunicją określone przez te organy.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki odmawia poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika, jeżeli nie mogą być spełnione warunki i ograniczenia określone przez właściwe organy państwa trzeciego wywozu.

Art. 95. 1. Wniosek o wydanie certyfikatu importowego lub poświadczenie oświadczenia końcowego użytkownika zawiera:

1) oznaczenie przedsiębiorcy, w tym jego nazwę, adres siedziby albo adres miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);
2) oznaczenie zagranicznego dostawcy, w tym jego nazwę, adres siedziby albo adres miejsca zamieszkania na terytorium państwa trzeciego oraz jego numer identyfikacyjny używany przez właściwe władze krajowe;
3) oznaczenie podmiotów będących partnerami handlowymi wnioskodawcy przy realizacji wnioskowanego przywozu, w tym ich nazwy, adresy siedzib albo

adresy miejsca zamieszkania, oraz ich roli w tej transakcji;

4) opis broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji, będących przedmiotem przywozu, w tym wartość, ilość i oznakowanie oraz wskazanie ośmiocyfrowych numerów Kodów Nomenklatury Scalonej CN, właściwych dla towarów lub grup towarów objętych wnioskiem, określonych w Załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej;
5) oznaczenie producenta towarów, które będą przedmiotem przywozu, oraz końcowych użytkowników;
6) informację o sposobie wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji przez końcowych użytkowników;
7) określenie państwa końcowego przeznaczenia.

2. We wniosku o wydanie certyfikatu importowego informacje wskazane w ust. 1 pkt 4 i 6 podaje się również w języku angielskim.

3. Do wniosku o wydanie certyfikatu importowego lub poświadczenie oświadczenia końcowego użytkownika na przywóz broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji wnioskodawca dołącza:

1) oświadczenie o posiadaniu koncesji uprawniającej do nabycia broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji;
2) projekt umowy lub umowę dotyczącą przywozu, jeśli taka umowa jest wymagana, list intencyjny lub zapytanie ofertowe;
3) w przypadku gdy wnioskodawca jest przedsiębiorcą będącym osobą fizyczną – oświadczenie, że nie był karany za czyn stanowiący przestępstwo wymienione w art. 2 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi lub za jakikolwiek inny czyn, jeżeli stanowi on przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności od lat 4, a w przypadku gdy wnioskodawca jest przedsiębiorcą innym niż osoba fizyczna – oświadczenie osób reprezentujących osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, że nie były karane za taki czyn;
4) w przypadku wniosku o wydanie certyfikatu importowego – zobowiązanie się, w uzgodnieniu z końcowym użytkownikiem, do umożliwienia przeprowadzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki, przy ewentualnym udziale

przedstawicieli władz państwa zagranicznego dostawcy, kontroli zgodności wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji z deklaracją zawartą we wniosku, w miejscu ich wykorzystania w całym okresie pozostawania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca dołącza również oświadczenie, że dane zawarte we wniosku są zgodne z prawdą i podane w dobrej wierze. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

5. Do dokumentu sporządzonego w języku obcym dołącza się tłumaczenie tego dokumentu na język polski sporządzone przez tłumacza przysięgłego.

6. Przedsiębiorca jest obowiązany zgłaszać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki zmiany dotyczące danych zawartych we wniosku, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia ich powstania.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki, rozpatrując wniosek, o którym mowa w ust. 1, może zażądać od przedsiębiorcy informacji i dokumentów umożliwiających weryfikację informacji zawartych we wniosku oraz dołączonych do niego dokumentach.

8. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może być złożony za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie certyfikatu importowego lub poświadczenie oświadczenia końcowego użytkownika, uwzględniając obowiązek zawarcia w nim odpowiednio elementów, o których mowa w ust. 1 i 3, oraz pouczenia, o którym mowa w ust. 4, mając na celu kompletność zawartych we wniosku informacji oraz ułatwienie poprawnego sporządzenia wniosku.

Art. 96. Przed wydaniem certyfikatu importowego lub poświadczeniem oświadczenia końcowego użytkownika minister właściwy do spraw gospodarki zasięga opinii ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw zagranicznych i Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego co do istnienia

przesłanek uzasadniających odmowę wydania certyfikatu importowego lub poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika, określonych w art. 94 ust. 3 i art. 99 ust. 2.

Art. 97. Przedsiębiorca dokonujący przywozu spoza obszaru celnego Unii Europejskiej broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji jest obowiązany poinformować kupującego o ograniczeniach w zakresie dysponowania towarem. W przypadku wydanego przez ministra właściwego do spraw gospodarki poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika w odniesieniu do broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji stanowiących przedmiot przywozu, do informacji należy dołączyć numer i datę poświadczenia. Przedsiębiorca zamieszcza informacje w zawartej umowie.

Art. 98. Przedsiębiorca dokonujący przywozu spoza obszaru celnego Unii Europejskiej broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji w celu otrzymania certyfikatu importowego lub poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika jest obowiązany do:

1) wprowadzenia wymienionych w certyfikacie broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i niezwłocznego powiadomienia ministra właściwego do spraw gospodarki o zmianach w warunkach kontraktu;
2) złożenia oświadczenia, że jest świadomy, że wyprowadzenie z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zmiana końcowego użytkownika lub deklarowanego końcowego wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji wymagają uprzedniej zgody właściwego organu;
3) umożliwienia przeprowadzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki, przy ewentualnym udziale przedstawicieli władz państwa zagranicznego eksportera, kontroli zgodności wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji z deklaracją zawartą we wniosku, w miejscu ich wykorzystania w całym okresie pozostawania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 99. 1. Certyfikat importowy oraz poświadczenie oświadczenia końcowego użytkownika są dokumentami przeznaczonymi do okazania właściwym władzom państw trzecich i zaświadczają o wiarygodności podmiotu i o objęciu kontrolą przez

właściwe organy Rzeczypospolitej Polskiej transakcji w zakresie przywozu spoza obszaru celnego Unii Europejskiej broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki odmawia wydania certyfikatu importowego lub poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika, w przypadku:

1) gdy nie jest możliwe potwierdzenie faktów, o których mowa w ust. 1 i art. 97;
2) negatywnej weryfikacji wniosku lub dołączonych do niego dokumentów.

3. Certyfikat importowy zawiera:

1) oznaczenie certyfikatu importowego;
2) datę i podstawę prawną jego wydania;
3) oznaczenie przedsiębiorcy i adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania;
4) oznaczenie zagranicznego dostawcy i adres siedziby lub miejsca zamieszkania;
5) nazwę i opis broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji, Kod Nomenklatury Scalonej CN, oznakowanie, ilość i wartość towarów będących przedmiotem transakcji;
6) opis ostatecznego wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji, o których mowa w pkt 5;
7) oświadczenia, że przedsiębiorca:
   a) zobowiązał się, że wprowadzi wymienione w certyfikacie broń palną, części i istotne komponenty lub amunicję na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i niezwłocznie powiadomi ministra właściwego do spraw gospodarki o zmianach w warunkach kontraktu na przywóz tych towarów,
   b) jest świadomy, że wyprowadzenie z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zmiana końcowego użytkownika lub deklarowanego końcowego wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji wymagają uprzedniej zgody właściwego organu,
   c) zobowiązał się, w uzgodnieniu z końcowym użytkownikiem, do umożliwienia przeprowadzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki, przy ewentualnym udziale przedstawicieli władz państwa zagranicznego dostawcy, kontroli zgodności wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji z deklaracją zawartą we wniosku, w miejscu ich wykorzystania w całym okresie pozostawania na

terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

8) informację, że certyfikat importowy traci ważność, o ile nie został przedstawiony właściwym władzom zagranicznym w terminie 6 miesięcy od dnia jego wydania.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór certyfikatu importowego, mając na uwadze konieczność zapewnienia czytelności wzoru.

Art. 100. Certyfikat importowy traci ważność, jeżeli nie został przedstawiony właściwym władzom zagranicznym w terminie 6 miesięcy od dnia jego wydania.

Art. 101. 1. Przedsiębiorca, który otrzymał certyfikat importowy, jest uprawniony, w terminie 30 dni od dnia zwolnienia do procedury dopuszczenia do obrotu broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji, wystąpić do naczelnika urzędu celno-skarbowego właściwego ze względu na siedzibę końcowego użytkownika tych towarów z wnioskiem o wydanie certyfikatu weryfikacji dostawy stwierdzającego, że towar objęty certyfikatem został przez tego przedsiębiorcę faktycznie i w sposób zgodny z przepisami prawa wprowadzony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Do wydania certyfikatu weryfikacji dostawy stosuje się odpowiednio przepisy działu VII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60 i 730).

3. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany zwrócić właściwemu organowi celno-skarbowemu koszty poniesione przez ten organ w toku postępowania w sprawie wydania certyfikatu weryfikacji dostawy.

4. Certyfikat weryfikacji dostawy zawiera w szczególności:

1) oznaczenie przedsiębiorcy nabywającego broń palną, części i istotne komponenty lub amunicję, oznaczenie zagranicznego dostawcy i adres ich siedziby;
2) nazwę i opis broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji oraz Kod Nomenklatury Scalonej CN;
3) opis ostatecznego wykorzystania towarów, ich ilość oraz wartość;
4) numer zgłoszenia celnego, numer konosamentu, listu przewozowego lub innego dokumentu potwierdzającego, że przedsiębiorca dokonał dostawy i wprowadził

wymienione w certyfikacie towary na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

5. Organ celno-skarbowy ewidencjonuje wydane certyfikaty weryfikacji dostawy.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór certyfikatu weryfikacji dostawy oraz sposób prowadzenia ewidencji wydanych certyfikatów, uwzględniając obowiązek zawarcia w nim elementów określonych w ust. 4 oraz mając na uwadze zapewnienie możliwości weryfikacji wydanych certyfikatów.

DZIAŁ IV

System Rejestracji Broni

Art. 102. 1. W SRB przetwarza się dane o każdej jednostce strzeleckiej broni palnej oraz o każdej istotnej części, które znajdują się w posiadaniu przedsiębiorców w związku z ich wytworzeniem albo nabyciem, przyjęciem do naprawy, remontu, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis oraz które znajdują się w posiadaniu osób lub podmiotów uprawnionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

2. Przetwarzanie danych w SRB odbywa się z wykorzystaniem wprowadzonych lub wytworzonych w SRB danych, stanowiących elementy zdefiniowanych zbiorów danych:

1) ewidencji strzeleckiej broni palnej i istotnych części;
2) wykazu zaświadczeń uprawniających do nabycia strzeleckiej broni palnej;
3) rejestru świadectw pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych;
4) rejestru koncesji udzielonych w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną.

3. SRB umożliwia wygenerowanie ewidencji przedsiębiorcy, o których mowa w art. 47 ust. 1 i art. 59 ust. 1.

Art. 103. 1. SRB jest rejestrem centralnym, prowadzonym w systemie teleinformatycznym.

2. Administratorem systemu jest minister właściwy do spraw wewnętrznych. Administrator danych udostępnia dane gromadzone lub wytworzone w SRB

wyłącznie podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 121, w zakresie wskazanym w tym przepisie.

3. Administrator systemu może zlecić wykonywanie zadań podległej lub nadzorowanej jednostce organizacyjnej.

4. Administrator systemu:

1) odpowiada za funkcjonowanie, utrzymanie i rozwój SRB;
2) zapewnia ochronę przed nieuprawnionym dostępem do SRB;
3) zapewnia integralność danych zgromadzonych w SRB;
4) zapewnia dostępność systemu teleinformatycznego, w którym jest prowadzony SRB, dla podmiotów przetwarzających dane;
5) przeciwdziała uszkodzeniom systemu teleinformatycznego, w którym jest prowadzony SRB;
6) określa zasady bezpieczeństwa przetwarzania danych, w tym danych osobowych;
7) zapewnia rozliczalność działań dokonywanych w SRB.

5. Za poprawność danych wprowadzonych do SRB odpowiadają podmioty wprowadzające dane.

Art. 104. 1. Przedsiębiorca, któremu została udzielona koncesja na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną lub istotnymi częściami, z wyłączeniem przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą ograniczoną do pośrednictwa, uzyskuje dostęp do SRB z dniem udzielenia koncesji lub z dniem wydania decyzji rozszerzającej zakres koncesji o wytwarzanie lub obrót strzelecką bronią palną lub istotnymi częściami.

2. Dane niezbędne do uzyskania dostępu do SRB przekazuje przedsiębiorcy administrator systemu.

Art. 105. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 104, uzyskuje przez SRB dostęp do wykazu zaświadczeń uprawniających do nabycia strzeleckiej broni palnej wydanych na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, rejestru świadectw pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych oraz rejestru koncesji udzielonych na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną.

Art. 106. Przetwarzanie danych w ewidencji strzeleckiej broni palnej i istotnych części odbywa się z wykorzystaniem danych wprowadzonych lub wytworzonych w SRB, stanowiących elementy zbiorów danych identyfikujących jednostkę strzeleckiej broni palnej lub istotną część, zwanych dalej „profilem broni", oraz przypisanego do niego uporządkowanego chronologicznie zbioru danych dotyczących czynności dokonywanych z daną jednostką strzeleckiej broni palnej lub istotną częścią, zwanego dalej „historią broni".

Art. 107. 1. Profil broni zakłada:

1) przedsiębiorca, który wytworzył strzelecką broń palną lub istotną część – w przypadku ich wytworzenia;
2) przedsiębiorca, który nabył strzelecką broń palną lub odrębną istotną część, niezarejestrowane w SRB – w przypadku ich nabycia;
3) organ właściwy do wydawania pozwoleń na broń oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni – w przypadku zgłoszenia nabycia przez osobę uprawnioną na podstawie ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji strzeleckiej broni palnej lub odrębnej istotnej części, niezarejestrowanych w SRB;
4) przedsiębiorca, który dokonał rozkompletowania lub odzysku strzeleckiej broni palnej – dla istotnej części wydzielonej w wyniku rozkompletowania lub odzysku.

2. W profilu broni zamieszcza się:

1) kategorię i podkategorię strzeleckiej broni palnej;
2) rodzaj strzeleckiej broni palnej;
3) typ strzeleckiej broni palnej;
4) markę;
5) oznakowanie, zawierające numer seryjny;
6) kaliber;
7) oznakowanie istotnych części, jeżeli jest inne od oznakowania na szkielecie, zamku lub komorze zamkowej broni;
8) określenie rodzaju istotnej części – spośród wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 4 – w profilu dotyczącym istotnej części.

3. Kategorie i podkategorie strzeleckiej broni palnej i amunicji do strzeleckiej broni palnej są określone w załączniku do ustawy.

Art. 108. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 104, organ właściwy do wydawania pozwoleń na broń oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni oraz organ właściwy do wydawania świadectw pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych wprowadzają do SRB historię broni, w zakresie wskazanym w art. 109.

Art. 109. 1. Przedsiębiorca, który wytworzył strzelecką broń palną lub istotną część, wprowadza do historii broni:

1) datę wytworzenia;
2) datę i numer raportu produkcyjnego;
3) adres miejsca wytworzenia;
4) adresy miejsc i określone datami okresy magazynowania.

2. Przedsiębiorca, który dokonał oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia strzeleckiej broni palnej lub odrębnej istotnej części, wprowadza do historii broni odpowiednio:

1) datę dokonania oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia,
2) opis czynności wykonanych w ramach naprawy, remontu lub przerobienia, jeżeli w ich wyniku doszło do zmiany kategorii, podkategorii lub kalibru broni albo jej odrębnych istotnych części, a także w przypadku wymiany lub wytworzenia istotnej części użytego następnie do remontu, naprawy lub przerobienia broni,
3) informację o pozbawieniu broni cech użytkowych,
4) opis czynności wykonanych w ramach zniszczenia,
5) wykaz istotnych części użytych do naprawy, remontu lub przerobienia strzeleckiej broni palnej lub istotnej części,
6) wykaz istotnych części wydzielonych ze zniszczonej broni w wyniku odzysku,
7) datę rozkompletowania strzeleckiej broni palnej oraz wykaz istotnych części uzyskanych w wyniku rozkompletowania.

3. Przedsiębiorca, który oznakował lub uzupełnił oznakowanie lub wymienił w broni oznakowane istotne części, wprowadza do historii broni dane, o których mowa w ust. 2, a ponadto zamieszcza nowe oznakowanie w profilu broni.

4. Przedsiębiorca, który nabył strzelecką broń palną lub odrębną istotną część na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wprowadza do historii broni:

1) datę nabycia;
2) dane zbywcy;
3) adresy miejsc i określone datami okresy magazynowania.

5. Przedsiębiorca, który nabył strzelecką broń palną lub odrębną istotną część poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, wprowadza do historii broni:

1) dane wskazane w ust. 4;
2) państwo lub miejsce nabycia, określone zgodnie z rozporządzeniem 1106/2012;
3) datę poświadczenia i nazwę organu poświadczającego uprzednią zgodę przewozową;
4) oznakowanie wymagające uzupełnienia – jeżeli dotyczy;
5) informację o ograniczeniach w dalszej odsprzedaży.

6. Organ właściwy do wydawania pozwoleń na broń oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni w przypadku wpisu strzeleckiej broni palnej do legitymacji posiadacza broni albo świadectwa broni wprowadza do historii broni:

1) datę rejestracji broni;
2) dane nabywcy uprawnionego do nabycia broni;
3) serię i numer legitymacji posiadacza broni albo świadectwa broni, albo serię i numer karty rejestracyjnej broni;
4) adres miejsca przechowywania broni;
5) informacje o poświadczonej uprzedniej zgodzie przewozowej lub zaświadczeniu właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku nabycia strzeleckiej broni palnej poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

7. Przedsiębiorca, który zbył strzelecką broń palną lub odrębną istotną część, wprowadza do historii broni:

1) datę zbycia;
2) dane nabywcy;
3) dane z wykazu zaświadczeń uprawniających do nabycia broni, w tym informację o rodzaju wydanego pozwolenia na broń albo dane z innego dokumentu uprawniającego do nabycia broni;
4) w przypadku zbycia broni poza granice Rzeczypospolitej Polskiej – datę wydania, numer i nazwę organu wydającego, z oznaczeniem państwa wydania

zgodnie z rozporządzeniem 1106/2012, zezwolenia na wywóz strzeleckiej broni palnej lub istotnych części wydawanego zgodnie z art. 4 rozporządzenia 258/2012 albo datę poświadczenia i nazwę organu poświadczającego zgodę przewozową lub datę wydania decyzji zwalniającej z obowiązku każdorazowego poświadczania zgód przewozowych i datę poświadczenia przez przedsiębiorcę zgody przewozowej oraz datę wydania i organ poświadczający uprzednią zgodę przewozową nabywcy broni;

5) informację o ograniczeniach w dalszej odsprzedaży.

8. Przedsiębiorca, który utracił strzelecką broń palną w wyniku przestępstwa lub innego nieprzewidywalnego zdarzenia, wprowadza do historii broni datę utraty broni oraz datę zgłoszenia utraty broni we właściwej jednostce Policji, a w przypadku odzyskania broni datę odzyskania broni.

9. Organ właściwy do wydawania pozwoleń na broń oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni wprowadza do historii broni informację o:

1) zgłoszonym zbyciu strzeleckiej broni palnej przez uprawnionego, dacie zbycia oraz imieniu i nazwisku albo nazwie lub firmie nabywcy;
2) zgłoszonej utracie strzeleckiej broni palnej;
3) dacie wydania i nazwie organu poświadczającego zgodę przewozową w przypadku zbycia do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz dacie wydania i nazwie organu poświadczającego uprzednią zgodę przewozową nabywcy broni;
4) dacie wydania, numerze i nazwie organu wydającego zgodę na wywóz strzeleckiej broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o której mowa w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji;
5) przyjęciu strzeleckiej broni palnej do depozytu na podstawie ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji oraz o miejscu składowania tej broni w depozycie, a także o zniszczeniu, sprzedaży, przekazaniu na rzecz Skarbu Państwa lub zwrocie broni z depozytu, w tym dacie ich dokonania;
6) wydaniu karty rejestracyjnej broni pozbawionej cech użytkowych oraz jej posiadaczu:
   a) dacie wydania,
   b) serii i numerze,
   c) organie wydającym kartę rejestracyjną broni,

d) imieniu i nazwisku, adresie miejsca stałego pobytu, numerze PESEL, a gdy nie został nadany – nazwie, serii, numerze i dacie wydania dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz organie, który wydał dokument;

7) zgłoszonym użyczeniu strzeleckiej broni palnej innemu posiadaczowi równorzędnego pozwolenia na broń, adresie miejsca przechowywania tej broni oraz imieniu i nazwisku biorącego broń w użyczenie;

8) zmianie adresu miejsca przechowywania broni.

10. Przedsiębiorca, który oddał i odebrał, oraz przedsiębiorca, który przyjął i zwrócił strzelecką broń palną lub odrębną istotną część do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis, wprowadzają do historii broni odpowiednio:

1) datę oddania do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis;

2) dane przedsiębiorcy, który przyjął strzelecką broń palną lub odrębną istotną część do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis;

3) datę odbioru po oznakowaniu, naprawie, remoncie, przerobieniu, pozbawieniu cech użytkowych albo po ustaniu lub wygaśnięciu umowy przechowania lub komisu;

4) datę odbioru istotnej części wydzielonej z broni w wyniku odzysku;

5) datę przyjęcia do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis;

6) dane przedsiębiorcy albo osoby uprawnionej do posiadania broni na podstawie ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, który przekazał broń lub istotną część do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis;

7) adresy miejsc i określone datami okresy magazynowania strzeleckiej broni palnej lub istotnej części przyjętej do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis;

8) datę zwrotu broni lub istotnej części po oznakowaniu, naprawie, remoncie, przerobieniu, pozbawieniu cech użytkowych albo po ustaniu lub wygaśnięciu umowy przechowania lub komisu;

9) datę zwrotu istotnej części wydzielonej z broni w wyniku odzysku;
10) dane osoby upoważnionej do przekazania i odbioru strzeleckiej broni palnej i istotnej części przekazywanej do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis.

11. Podmiot uprawniony do weryfikacji i poświadczenia, że strzelecka broń palna została pozbawiona cech użytkowych, oraz oznakowania strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych wprowadza do historii broni:

1) numer wydanego świadectwa pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych i dane zawarte w tym świadectwie;
2) oznakowanie strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych i jej istotnych części;
3) dane określone w ust. 2 i 9 – jeżeli dokonał pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych.

Art. 110. Dane zbywcy, nabywcy oraz osoby upoważnionej do przekazania, odbioru oraz przyjęcia strzeleckiej broni palnej albo istotnych części obejmują:

1) imię i nazwisko osoby fizycznej lub przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną albo firmę lub nazwę przedsiębiorcy innego niż osoba fizyczna lub innego podmiotu uprawnionego do nabycia strzeleckiej broni palnej lub istotnych części;
2) adres miejsca stałego pobytu osoby fizycznej lub przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną albo adres siedziby przedsiębiorcy innego niż osoba fizyczna lub innego podmiotu uprawnionego do nabycia strzeleckiej broni palnej lub istotnych części;
3) numer PESEL, a w przypadku gdy nie został nadany – nazwę, serię i numer dokumentu tożsamości, a także organ wydający dokument tożsamości, albo numer identyfikacji podatkowej (NIP) – jeżeli posiada;
4) numer i datę wydania koncesji – jeżeli dotyczy;
5) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym – jeżeli dotyczy.

Art. 111. 1. Do wykazu zaświadczeń uprawniających do nabycia strzeleckiej broni palnej organy właściwe do wydawania pozwoleń na broń oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni wprowadzają:

1) datę wydania zaświadczenia;
2) dane uprawnionego do nabycia strzeleckiej broni palnej i osoby uprawnionej do jej odbioru: imię i nazwisko, adres miejsca stałego pobytu, numer PESEL, a jeśli nie został nadany – nazwę, serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz oznaczenie organu, który wydał dokument, i datę wydania tego dokumentu albo nazwę i adres siedziby podmiotu niebędącego osobą fizyczną;
3) datę wydania pozwolenia na broń;
4) dane dotyczące liczby i rodzaju egzemplarzy broni, które podmiot uzyskujący pozwolenie na broń jest uprawniony nabyć.

2. Organy, o których mowa w ust. 1, rejestrują w SRB decyzje o odmowie poświadczenia zgody przewozowej i uprzedniej zgody przewozowej.

Art. 112. Do rejestru świadectw pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych organ właściwy do wydawania świadectwa pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych wprowadza numer wydanego świadectwa pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych i dane zawarte w tym świadectwie oraz nowe oznakowanie strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych.

Art. 113. Do rejestru koncesji udzielonych w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną organ koncesyjny wprowadza dane, o których mowa w art. 21 ust. 1.

Art. 114. Dane, o których mowa w art. 109–113, wprowadza się do SRB niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni następujących po dniu, w którym dokonano czynności podlegających wpisowi do SRB.

Art. 115. 1. Dane w SRB przechowuje się przez okres 30 lat od dnia zniszczenia strzeleckiej broni palnej lub istotnej części, których dotyczą. Po upływie tego okresu administrator systemu usuwa dane z SRB.

2. Dane w rejestrze koncesji udzielonych w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną przechowuje się przez okres 30 lat od dnia wygaśnięcia lub cofnięcia koncesji, a dane w wykazie zaświadczeń uprawniających do nabycia

strzeleckiej broni palnej – przez okres 30 lat od dnia wystawienia zaświadczenia. Po upływie tego okresu organ koncesyjny usuwa dane z SRB.

3. Podmioty, o których mowa w art. 121 pkt 1–4 i 6, mają dostęp do danych w SRB przez okres 10 lat od dnia zniszczenia strzeleckiej broni palnej lub istotnych części strzeleckiej broni palnej, których dotyczą.

Art. 116. Dane zgromadzone w SRB mogą być przetwarzane do celów statystycznych, po pozbawieniu tych danych informacji identyfikujących podmioty i osoby, których dotyczą.

Art. 117. 1. Obowiązki przedsiębiorców określone w art. 107–109 realizuje:

1) osoba uprawniona do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji;
2) pracownik spełniający warunki określone w art. 28 ust. 1 lub art. 29 ust. 1 oraz posiadający pisemne upoważnienie do wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 107–109.

2. Przedsiębiorca prowadzi rejestr pracowników upoważnionych do wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 107–109, który zawiera imię i nazwisko pracownika, numer PESEL i okres ważności upoważnienia.

3. Przedsiębiorca przesyła do organu koncesyjnego kopię rejestru, o którym mowa w ust. 2, wraz z informacją o podjęciu wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji.

4. Przedsiębiorca jest obowiązany informować administratora systemu o zmianach danych zawartych w rejestrze pracowników upoważnionych do prowadzenia ewidencji w SRB nie później niż w kolejnym dniu roboczym następującym po dniu, w którym upoważnienie zostało ustanowione, cofnięte, wygasło albo doszło do zmiany danych osobowych upoważnionego pracownika.

Art. 118. W przypadku stwierdzenia błędów w danych wprowadzonych do SRB, podmioty, o których mowa w art. 121 pkt 2–6, wzywają przedsiębiorcę albo podmiot, który wprowadził błędne dane, do ich korekty w terminie 3 dni roboczych. Podmioty, o których mowa w art. 121 pkt 2–5, wykonują ten obowiązek za pośrednictwem organu koncesyjnego.

Art. 119. 1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 104, który z przyczyn od niego niezależnych nie może przejściowo prowadzić ewidencji w SRB, jest

obowiązany poinformować o tym organ koncesyjny nie później niż w kolejnym dniu roboczym następującym po dniu, w którym wystąpiło zdarzenie uniemożliwiające prowadzenie ewidencji w SRB.

2. W przypadku określonym w ust. 1 przedsiębiorca tymczasowo ewidencjonuje strzelecką broń palną i odrębne istotne części bez użycia SRB, w sposób określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 47 ust. 6 i art. 59 ust. 6.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca przesyła informację o dokonanej sprzedaży strzeleckiej broni palnej oraz odrębnych istotnych części sporządzoną zgodnie ze wzorem określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 64.

4. Przedsiębiorca uzupełnia ewidencję w SRB niezwłocznie po ustąpieniu przyczyny uniemożliwiającej jej prowadzenie, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia ustąpienia przyczyny.

Art. 120. 1. Administrator systemu powiadamia z wyprzedzeniem o zaplanowanych przerwach w dostępie do SRB, a także o awariach SRB na swojej stronie internetowej, a w miarę możliwości także za pośrednictwem SRB lub za pomocą poczty elektronicznej.

2. Podmiot wprowadzający dane do SRB uzupełnia dane podlegające wpisowi do SRB niezwłocznie po przywróceniu dostępu do SRB, a w przypadku gdy przerwa w dostępie wynosiła co najmniej jeden dzień roboczy, nie później niż w terminie 2 kolejnych dni roboczych następujących po dniu, w którym przywrócono dostęp do SRB.

Art. 121. Uprawnionymi do dostępu do SRB są:

1) przedsiębiorca, któremu została udzielona koncesja w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną lub istotnymi częściami, w celu:
   a) prowadzenia ewidencji w SRB,
   b) odczytu i pobrania zaświadczeń z wykazu zaświadczeń uprawniających do nabycia broni,
   c) odczytu informacji z rejestru koncesji udzielonych w zakresie wytwarzania i obrotu strzelecką bronią palną,
   d) odczytu informacji z rejestru świadectw pozbawienia strzeleckiej broni

palnej cech użytkowych;

2) Komendant Główny Policji w celu przyjmowania zgłoszeń o transakcjach, o których mowa w art. 35 ust. 1;

3) Komendant Główny Policji i komendanci wojewódzcy Policji w celu:
   a) realizacji obowiązków określonych w art. 107–109 i art. 111,
   b) weryfikacji danych wpisanych przez przedsiębiorców do ewidencji strzeleckiej broni palnej i istotnych części,
   c) prowadzenia działań kontrolnych w zakresie określonym w niniejszej ustawie i ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, w związku z posiadaniem broni palnej,
   d) dostępu do danych zbiorczych i statystycznych;

4) Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej i komendanci oddziałów Żandarmerii Wojskowej w celu:
   a) realizacji obowiązków określonych w art. 107–109 i art. 111,
   b) weryfikacji danych wpisanych przez przedsiębiorców do ewidencji strzeleckiej broni palnej i istotnych części,
   c) prowadzenia działań kontrolnych w zakresie określonym w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, w związku z posiadaniem broni palnej,
   d) dostępu do danych zbiorczych i statystycznych;

5) podmioty uprawnione do weryfikacji i poświadczenia, że strzelecka broń palna została pozbawiona cech użytkowych, oraz oznakowania strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych w celu:
   a) prowadzenia ewidencji w SRB w zakresie pozbawiania strzeleckiej broni palnej cech użytkowych,
   b) realizacji obowiązków określonych w art. 112,
   c) weryfikacji danych wpisanych przez przedsiębiorców do ewidencji strzeleckiej broni palnej i istotnych części w odniesieniu do pozbawienia broni cech użytkowych,
   d) dostępu do danych zbiorczych i statystycznych;

6) organ koncesyjny w celu:
   a) realizacji obowiązków administratora systemu,
   b) realizacji obowiązków określonych w art. 103 ust. 2, art. 104 ust. 2, art. 113, art. 115, art. 116 i art. 118,

c) prowadzenia działań kontrolnych w zakresie określonym w ustawie,
d) dostępu do danych zbiorczych i statystycznych;

7) minister właściwy do spraw gospodarki w celu:
a) prowadzenia działań kontrolnych w zakresie określonym w ustawie,
b) dostępu do danych zbiorczych i statystycznych;

8) Policja w celu realizacji zadań ustawowych Policji;

9) Żandarmeria Wojskowa w celu realizacji zadań ustawowych Żandarmerii Wojskowej;

10) Agencja Wywiadu w celu realizacji zadań ustawowych Agencji Wywiadu;

11) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego w celu realizacji zadań ustawowych Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;

12) Służba Kontrwywiadu Wojskowego w celu realizacji zadań ustawowych Służby Kontrwywiadu Wojskowego;

13) Służba Wywiadu Wojskowego w celu realizacji zadań ustawowych Służby Wywiadu Wojskowego;

14) Centralne Biuro Antykorupcyjne w celu realizacji zadań ustawowych Centralnego Biura Antykorupcyjnego;

15) Straż Graniczna w celu realizacji zadań ustawowych Straży Granicznej;

16) Służba Celno-Skarbowa w celu realizacji zadań ustawowych Służby Celno-Skarbowej;

17) Służba Ochrony Państwa w celu realizacji zadań ustawowych Służby Ochrony Państwa.

DZIAŁ V

Kontrola działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 122. Do kontroli działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 123. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i

technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym podlega kontroli, którą sprawują:

1) organ koncesyjny – w zakresie:
   a) zgodności wykonywanej działalności gospodarczej z wydaną koncesją,
   b) przestrzegania warunków wykonywania działalności gospodarczej,
   c) oceny wykonywanej działalności gospodarczej z punktu widzenia obronności lub bezpieczeństwa państwa albo porządku publicznego;
2) minister właściwy do spraw gospodarki – w zakresie sposobu i zgodności z przepisami ustawy realizacji transakcji dokonanych na podstawie zezwoleń, certyfikatów importowych oraz poświadczonych oświadczeń końcowego użytkownika, o których mowa w art. 97 i art. 98;
3) inne organy państwowe:
   a) wyspecjalizowane w kontroli danego rodzaju działalności, upoważnione przez organ koncesyjny – w zakresie wskazanym przez ten organ,
   b) w zakresie swojej właściwości i kompetencji określonych w odrębnych przepisach;
4) komendanci wojewódzcy Policji – w zakresie określonym w pkt 1, w odniesieniu do wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także ich przechowywania i ewidencjonowania.

Art. 124. 1. Do przeprowadzenia kontroli organ koncesyjny może powołać na czas trwania kontroli zespół kontrolny, zwany dalej „zespołem”.

2. Na wniosek organu koncesyjnego minister właściwy do spraw gospodarki, Minister Obrony Narodowej, Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Komendant Główny Policji delegują do prac w zespole funkcjonariuszy, żołnierzy lub pracowników podległych albo nadzorowanych jednostek organizacyjnych. W skład zespołu organ koncesyjny może także powołać biegłych i ekspertów, za ich zgodą.

3. Powołując zespół, organ koncesyjny wyznacza jego kierownika, który koordynuje przebieg czynności kontrolnych oraz sporządza protokół kontroli.

4. Czynności kontrolne są wykonywane na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli wydanego przez organ koncesyjny.

5. Przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio do ministra właściwego do spraw

gospodarki, przy czym do prac w zespole funkcjonariusze, żołnierze lub pracownicy organów, o których mowa w ust. 2, mogą być delegowani tylko za zgodą tych organów.

Art. 125. Organ koncesyjny może upoważnić Komendanta Głównego Policji do kontroli działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Komendant Główny Policji może powierzać przeprowadzenie kontroli komendantom wojewódzkim Policji.

Art. 126. 1. Kontrolę przeprowadza się w siedzibie kontrolowanego przedsiębiorcy, w innych miejscach związanych z wykonywaną przez niego działalnością gospodarczą lub, za zgodą kontrolowanego, w siedzibie organu kontrolującego.

2. Kontrolę przeprowadza się w godzinach pracy lub w czasie faktycznego wykonywania działalności przez kontrolowanego przedsiębiorcę, a w sytuacjach szczególnie uzasadnionych, gdy jest to niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego – o każdej porze.

3. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół kontroli, który zawiera w szczególności:

1) oznaczenie przedsiębiorcy;
2) imię i nazwisko kontrolującego albo kontrolujących, stanowisko lub stopień służbowy – o ile dotyczy;
3) datę rozpoczęcia i zakończenia czynności kontrolnych;
4) wskazanie zakresu kontroli;
5) opis stwierdzonego w toku kontroli stanu faktycznego, w tym ewentualnych stwierdzonych nieprawidłowości.

4. Kontrolujący może utrwalić przebieg kontroli za pomocą technik fotograficznych i audiowizualnych. Nośniki obrazu i dźwięku, na których utrwalono przebieg kontroli, załącza się do protokołu kontroli.

5. Jeżeli protokół kontroli zawiera ustalenia dające podstawę do wszczęcia postępowania w sprawie cofnięcia koncesji, organy określone w art. 123 pkt 2–4 przekazują kopię tego protokołu organowi koncesyjnemu w terminie 14 dni od dnia zakończenia kontroli.

Art. 127. Osoby upoważnione do przeprowadzenia kontroli są uprawnione do:

1) swobodnego wstępu na teren nieruchomości, obiektów, lokali lub ich części, gdzie jest wykonywana działalność gospodarcza określona w koncesji, w tym na teren obszarów i obiektów, w których są przechowywane materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby i technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
2) żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów lub innych nośników informacji oraz udostępnienia danych i przedmiotów mających związek z zakresem kontroli;
3) sporządzania lub żądania sporządzenia niezbędnych do kontroli kopii, odpisów lub wyciągów z dokumentów oraz zestawień i obliczeń.

Art. 128. Kontrolowany przedsiębiorca ma obowiązek:

1) zapewnienia osobom upoważnionym do przeprowadzenia kontroli warunków niezbędnych do sprawnego przeprowadzenia kontroli, w szczególności przez zapewnienie niezwłocznego przedstawiania żądanych dokumentów, terminowego udzielania ustnych i pisemnych wyjaśnień w sprawach objętych kontrolą oraz, w miarę możliwości, oddzielnego pomieszczenia;
2) sporządzania niezbędnych do kontroli kopii dokumentów, w tym wydruków z nośników informacji, a także informatycznych nośników danych, wskazanych przez osobę upoważnioną do przeprowadzenia kontroli.

Art. 129. 1. Organ uprawniony do przeprowadzenia kontroli może wezwać przedsiębiorcę do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości w wykonywanej działalności gospodarczej określonej w koncesji, wyznaczając termin do ich usunięcia. Organ, wyznaczając przedsiębiorcy termin, uwzględnia czas niezbędny do usunięcia nieprawidłowości, ważny interes publiczny oraz słuszny interes przedsiębiorcy.

2. Organ uprawniony do przeprowadzenia kontroli, w przypadku posiadania informacji o możliwych nieprawidłowościach w wykonywanej działalności gospodarczej określonej w koncesji, może wezwać przedsiębiorcę do złożenia pisemnych wyjaśnień oraz przekazania dokumentów w celu zweryfikowania posiadanych informacji oraz ustalenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji.

DZIAŁ VI

Oczyszczanie terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych

Art. 130. 1. O znalezieniu wszelkiego rodzaju materiałów wybuchowych i niebezpiecznych zawiadamia się najbliższy urząd administracji rządowej lub samorządowej, jednostkę organizacyjną Policji lub Państwowej Straży Pożarnej.

2. Materiały wybuchowe i niebezpieczne zlokalizowane w morskich wodach wewnętrznych i w morzu terytorialnym podlegają zgłoszeniu właściwemu terytorialnie urzędowi morskiemu.

3. Oczyszczanie terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych wykonują przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą w tym zakresie. Oczyszczanie terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych pochodzenia wojskowego mogą wykonywać Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Przedsiębiorca wykonujący oczyszczanie terenu z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych jest obowiązany do zwrotu kosztów oczyszczania tego terenu z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych pochodzenia wojskowego, poniesionych przez jednostkę Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej z tytułu specjalistycznych usług wojskowych w rozumieniu art. 11a ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 37 i 1699 oraz z 2019 r. poz. 14).

Art. 131. Wojewodowie, w porozumieniu z Szefem Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, wyznaczą miejsca przeznaczone do niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych i niebezpiecznych.

Art. 132. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych oraz tryb i sposób zgłaszania i sposób zabezpieczania tych materiałów, w tym zakres udziału Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w oczyszczaniu terenów, oraz sposób i tryb wyznaczania miejsc przeznaczonych do niszczenia materiałów wybuchowych i niebezpiecznych, mając na względzie ochronę życia lub zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego.

DZIAŁ VII

Przepisy karne oraz przepisy o karach administracyjnych

Art. 133. 1. Kto wykonuje działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym albo w zakresie obrotu technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym bez koncesji lub wbrew warunkom określonym w koncesji,

podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

3. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 i 2 działa nieumyślnie,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

4. W razie skazania za przestępstwo, o którym mowa w ust. 1–3, orzeka się przepadek materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów lub technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, albo pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy.

Art. 134. 1. Kto, wykonując działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią lub amunicją albo w zakresie przewożenia i doręczania przesyłek zawierających broń lub amunicję, przemieszcza, z innych państw członkowskich, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa docelowego transakcji albo z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa początkowego transakcji, albo z państwa członkowskiego początkowego transakcji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego, strzelecką broń palną lub amunicję bez wymaganej poświadczonej zgody przewozowej lub uprzedniej zgody przewozowej albo dokonuje poświadczenia zgody przewozowej, nie posiadając do tego uprawnień,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

3. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 i 2 działa nieumyślnie,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

4. W razie skazania za przestępstwo, o którym mowa w ust. 1–3, orzeka się przepadek broni i amunicji pochodzących z przestępstwa, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy.

Art. 135. 1. Kto, wykonując działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią lub amunicją, nie dopełnia obowiązku oznakowania broni oraz podstawowego jednostkowego opakowania amunicji,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do lat 2.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

3. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 i 2 działa nieumyślnie,

podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

4. W razie skazania za przestępstwo, o którym mowa w ust. 1–3, orzeka się przepadek broni lub amunicji pochodzących z przestępstwa, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy.

Art. 136. 1. Kto sprzedaje strzelecką broń palną pozbawioną cech użytkowych, nie przekazując nabywcy przypisanego do tej broni świadectwa pozbawienia broni cech użytkowych,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 137. 1. Kto, wykonując działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu strzelecką bronią palną, nie dopełnia obowiązku ewidencjonowania tej broni,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1,

działając w imieniu lub interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 138. Kto bez zezwolenia lub wbrew warunkom określonym w zezwoleniu na wywóz dokonuje wywozu, o którym mowa w art. 84 ust. 1,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Art. 139. Kto sprzedaje osobom niepełnoletnim wyłączone spod koncesjonowania wyroby pirotechniczne lub broń, na posiadanie której nie jest wymagane pozwolenie,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 140. 1. Kto utrudnia przeprowadzenie przez uprawnione organy kontroli działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 141. 1. Kto wprowadza w błąd organy właściwe dla określonych w dziale III rozdziale 3 oddziale 3 procedur związanych z wywozem lub przywozem broni palnej, części, istotnych części lub amunicji, podając nieprawdziwe lub niepełne informacje lub przedstawiając nieprawdziwe dokumenty w tym zakresie,

podlega karze grzywny.

2. Kto uniemożliwia lub utrudnia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 93, w zakresie zgodności rzeczywistego wywozu lub przywozu broni palnej, części, istotnych części lub amunicji z zezwoleniem, a także prawidłowości prowadzenia ewidencji związanej z tym wywozem,

podlega karze grzywny.

3. Kto nie dopełnia obowiązku zgłoszenia odmowy zawarcia transakcji w terminie, o którym mowa w art. 35 ust. 2,

podlega karze grzywny.

4. W sprawach o czyn, o którym mowa w ust. 1–3, stosuje się przepisy postępowania w sprawach o wykroczenia.

Art. 142. 1. Przedsiębiorcy, który nie wykonuje obowiązku, o którym mowa w art. 63, art. 89 ust. 3 albo art. 97, minister właściwy do spraw gospodarki może wymierzyć, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości do 50 000 zł.

2. Kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa.

DZIAŁ VIII

Przepisy zmieniające, przejściowe, dostosowujące i końcowe

Rozdział 1

Przepisy zmieniające

Art. 143. W ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2019 r. poz. 284) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w pkt 1 po wyrazach „Służby Wywiadu Wojskowego” dodaje się wyrazy „funkcjonariuszy oddelegowanych do Biura Nadzoru Wewnętrznego,”;
2) uchyla się art. 6a;
3) w art. 10a:
   a) w ust. 5 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
      „2) danych identyfikacyjnych broni palnej wraz ze wskazaniem kategorii broni palnej;”,
   b) w ust. 8 uchyla się pkt 1;
4) w art. 15 w ust. 6 i w art. 16 w ust. 2 wyrazy „Biura Ochrony Rządu” zastępuje się wyrazami „Służby Ochrony Państwa”;
5) w art. 43a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą do przemieszczania broni między obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio przepisy działu III rozdziału 3 oddziału 2 ustawy z dnia … o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. …), z wyłączeniem art. 72, art. 74, art. 75, art. 76 ust. 2, art. 77, art. 78 oraz art. 80.”.

Art. 144. W ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą

towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1050 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21c ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku przywozu lub transferu wewnątrzunijnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej towarów i technologii związanych z ochroną informacji niejawnych podmiot zamieszkujący albo mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany dołączyć do zgłoszenia kopię koncesji na wykonywanie działalności w zakresie obrotu towarami i technologiami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, o której mowa w ustawie z dnia … o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. …), o ile jest wymagana.”;

2) w art. 21g w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) numer koncesji na obrót uzbrojeniem, o której mowa w ustawie z dnia … o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.”.

Art. 145. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 45, 55 i 60) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przepisów ustawy, z wyjątkiem art. 9 ust. 9, nie stosuje się do amunicji.”;

2) w art. 3:

a) uchyla się pkt 1,

b) w pkt 15 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, która odbiera materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych;”,

c) pkt 26 otrzymuje brzmienie:

„26) przemieszczaniu – należy przez to rozumieć każde rzeczywiste przekazanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych, w ramach państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, z wyjątkiem przekazania w obrębie jednej i tej samej lokalizacji;”;

3) w art. 4 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Klasyfikacji substancji lub wyrobu jako materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz nadania mu kodu klasyfikacyjnego dokonują jednostki organizacyjne upoważnione przez ministra właściwego do spraw gospodarki, na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 382, 534 i 730), do prowadzenia badań, klasyfikacji oraz określania warunków dopuszczania do przewozu materiałów niebezpiecznych klas 1, 4.1 i 9, wymienionych w załączniku A.”;

4) uchyla się art. 6;

5) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego określają przepisy ustawy z dnia … o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. …).”;

6) w art. 7a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego przechowuje się w pomieszczeniach spełniających wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia … o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.”;

7) w art. 9 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) posiada pomieszczenia spełniające wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;”;

8) w art. 15 w ust. 1 pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) określenie celu nabycia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zakresu prac, do jakich będą one używane, a także szczegółowych warunków bezpieczeństwa przy prowadzeniu tych prac;

4) określenie rodzajów materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanych materiałów wybuchowych metodą *in situ*, przez podanie ich nazw handlowych i numerów rozpoznawczych ustalonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz kodów klasyfikacyjnych, określonych w załączniku A;”;

9) w art. 18:

a) w ust. 1 pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5) zapewnić bezpieczne przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenów, zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia … o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym albo wydanych na podstawie art. 21 ust. 4;

6) prowadzić ewidencję nabytych, zużytych, przechowywanych i zbytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wraz ze wskazaniem nazwy producenta oraz alfanumerycznego kodu, w rozumieniu art. 62va ust. 2, lub znalezionych i zniszczonych materiałów wybuchowych podczas wykonywania działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów ze wskazaniem nazwy producenta oraz alfanumerycznego kodu, o ile występuje;”,

b) ust. 1c otrzymuje brzmienie:

„1c. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego nabywane, przechowywane lub używane w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, ewidencjonuje się zgodnie z przepisami art. 115 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2126, z późn. zm.[8)]) oraz przepisami wydanymi na podstawie art. 120 ust. 2 tej ustawy.”,

c) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) pełnej rejestracji materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego nabytych, zużytych, przechowywanych i zbytych, a także materiałów wybuchowych znalezionych i zniszczonych podczas wykonywania działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów;”;

10) w art. 20 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Przepisów art. 19 pkt 2 nie stosuje się do osób, które posiadają kwalifikacje określone w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze.”;

11) w art. 24 w ust. 4 w pkt 3 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami – w przypadku przedsiębiorcy albo jednostki naukowej albo”;

12) w art. 25:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w przypadku gdy odbiorcą jest przedsiębiorca albo jednostka naukowa – kopię koncesji na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami;”,

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) kopię deklaracji zgodności dla materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wraz z jej tłumaczeniem dokonanym z języka obcego na język polski przez tłumacza przysięgłego.”;

[8)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 723, 1563, 1629, 1637, 1669 i 2245.

13) w art. 27 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie zgody na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, uwzględniając obowiązek zawarcia w nim elementów, o których mowa w art. 24 ust. 4, a także mając na celu kompletność zawartych we wniosku informacji oraz ujednolicenie i ułatwienie poprawnego sporządzenia wniosku.”;

14) w art. 28 w pkt 3 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami –w przypadku przedsiębiorcy albo jednostki naukowej albo”;

15) w art. 29 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) została cofnięta koncesja na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami albo został cofnięty dokument wewnątrzwspólnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych;”;

16) po art. 35 dodaje się art. 35a w brzmieniu:

„Art. 35a. Przemieszczane przez przedsiębiorcę albo jednostkę naukową materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego podlegają ewidencjonowaniu na podstawie art. 59 ust. 1–5 ustawy z dnia …. o wykonywaniu działalności w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 59 ust. 6 tej ustawy.”;

17) uchyla się art. 37–41;

18) art. 62v otrzymuje brzmienie:

„Art. 62v. 1. Producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, z wyjątkiem wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*, jest obowiązany do:

1) zapewnienia, że materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa;
2) sporządzenia dokumentacji technicznej materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
3) zlecenia jednostce notyfikowanej przeprowadzenia procedury oceny

zgodności zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 2g ust. 1;

4) w przypadku wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa – sporządzenia deklaracji zgodności i umieszczenia na tym materiale:
   a) oznakowania CE w sposób widoczny, czytelny i trwały,
   b) numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej zaangażowanej na etapie kontroli produkcji umieszczonego za oznakowaniem CE według wskazań tej jednostki, jeżeli numeru identyfikacyjnego nie umieściła wcześniej sama jednostka notyfikowana,
   c) w stosownych przypadkach znaków wskazujących na szczególne zagrożenie lub zastosowanie materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
5) w przypadku gdy umieszczenie oznakowania, numeru lub znaków, o których mowa w pkt 4, nie jest możliwe ze względu na wielkość, kształt lub właściwości materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego – umieszczenia oznakowania, numeru lub znaków na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
6) w przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego transportowanych i dostarczanych bez opakowania lub na ciężarówkach z zamontowanymi pompami w celu bezpośredniego wyładowania do otworu strzałowego – umieszczenia na dokumentach towarzyszących oznakowania CE;
7) umieszczenia na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz na najmniejszej jednostce jego opakowania jednoznacznego oznaczenia, o którym mowa w art. 62va ust. 1, lub, w przypadkach wskazanych w art. 62va ust. 5 i 7, jednoznacznego oznaczenia obejmującego niektóre jego elementy;
8) znakowania plastycznych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez równomierne rozmieszczenie w nim materiału znakującego, rozumianego jako jedna z substancji wymienionych w części 2 „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji, dodanego w ilości wskazanej w tej części załącznika technicznego, z tym że znakowaniu nie podlegają plastyczne materiały wybuchowe

przechowywane lub stosowane w sposób określony w części 1 ust. II lit. a–c załącznika technicznego do Konwencji;

9) dołączenia do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, sporządzonych w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim;
10) stosowania procedury mającej na celu zapewnienie zgodności produkcji seryjnej materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa, w tym również w przypadku wprowadzenia zmian w projekcie i cechach charakterystycznych materiału, a także zmian w normach zharmonizowanych lub innych dokumentach określających wymagania techniczne, w odniesieniu do których jest deklarowana zgodność tego materiału;
11) oznaczenia obiektu produkcyjnego, w którym wytwarzane są materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, trzycyfrowym kodem;
12) prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń, o których mowa w pkt 7, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 62vc;
13) przechowywania danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 12, przez okres 10 lat, licząc od dnia dostarczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub do momentu zużycia lub unieszkodliwienia tego materiału, o ile jest znany. Obowiązek przechowywania danych nie wygasa mimo zaprzestania wykonywania działalności w zakresie sprzedaży materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, których jednoznaczne oznaczenie jest przechowywane w rejestrze jednoznacznych oznaczeń;
14) przechowywania dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 2, oraz deklaracji zgodności przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
15) w przypadku stwierdzenia, że wprowadzony do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie – niezwłocznego podjęcia środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego materiału lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania,

stosownie do okoliczności;

16) niezwłocznego informowania organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został udostępniony, o materiałach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych materiałów z wymaganiami ustawy oraz o podjętych środkach naprawczych;

17) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami ustawy oraz współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza ten materiał;

18) przekazywania, na żądanie uprawnionych organów i służb państwowych, danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, w trybie określonym w art. 62vc ust. 9–12.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1–11, producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego wykonuje przed wprowadzeniem tego materiału do obrotu.

3. Przepisu ust. 1 pkt 7 nie stosuje się w przypadku:

1) wytworzonych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, które są przedmiotem wywozu poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederacji Szwajcarskiej i zostały oznaczone zgodnie z przepisami państwa przeznaczenia;

2) materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego transportowanych i dostarczanych bez opakowania lub na ciężarówkach z zamontowanymi pompami w celu bezpośredniego wyładowania do

otworu strzałowego;

3) materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wytworzonych metodą *in situ*;

4) materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego charakteryzujących się niskim stopniem zagrożenia, takich jak:

a) lonty będące niedetonującymi urządzeniami zapalającymi o kształcie sznura,

b) lonty prochowe, które składają się z rdzenia z drobnoziarnistego prochu czarnego otoczonego elastyczną tkaniną, z jednym lub kilkoma zewnętrznymi pokryciami zabezpieczającymi i które po zapaleniu palą się w określonym tempie bez zewnętrznego efektu wybuchowego,

c) spłonki kapsułkowe, które składają się z kapsułki metalowej lub z tworzywa sztucznego, zawierającej niewielką ilość mieszaniny inicjującej, łatwo zapalającej się przy uderzeniu, i które są stosowane jako elementy zapalające w nabojach do broni strzeleckiej lub w spłonkach nabojowych do ładunków miotających.”;

19) po art. 62v dodaje się art. 62va–62ve w brzmieniu:

„Art. 62va. 1. Jednoznaczne oznaczenie umieszczane na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz na najmniejszej jednostce jego opakowania obejmuje nazwę producenta, alfanumeryczny kod oraz oznaczenie do odczytu elektronicznego.

2. Alfanumeryczny kod składa się z:

1) dwóch liter wskazujących państwo członkowskie Unii Europejskiej, państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronę umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską, w którym ma siedzibę producent lub importer materiału wybuchowego;

2) trzech cyfr stanowiących kod oznaczenia obiektu produkcyjnego;

3) kombinacji liter i cyfr stanowiących jednoznaczny kod produktu i informację logistyczną sporządzoną przez przedsiębiorcę, który w państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy

o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej wytwarza materiał wybuchowy.

3. Oznaczenie państwa producenta lub importera materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego mającego siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej powinno być zgodne z kodem nazw państw oraz ich jednostek organizacyjnych określonym w Polskiej Normie PN-ISO 3166-1:2008 w części pierwszej: Kody krajów.

4. Oznaczenie do odczytu elektronicznego zawiera informacje zawarte w alfanumerycznym kodzie. Oznaczenie to umieszcza się na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego w formie kodu kreskowego lub kodu matrycowego.

5. W przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, które są zbyt małe, aby umieścić na nich jednoznaczny kod produktu i informację logistyczną, o których mowa w ust. 2 pkt 3, na materiale umieszcza się jednoznaczne oznaczenie obejmujące:

1) dwie litery wskazujące państwo członkowskie Unii Europejskiej, państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronę umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską, w którym ma siedzibę producent lub importer materiału wybuchowego;
2) trzy cyfry stanowiące kod oznaczenia obiektu produkcyjnego;
3) oznaczenie do odczytu elektronicznego.

6. W przypadku gdy umieszczenie jednoznacznego oznaczenia zgodnie z ust. 5 jest technicznie niemożliwe z uwagi na wielkość, kształt lub właściwości materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, jednoznaczne oznaczenie umieszcza się na najmniejszej jednostce opakowania.

7. Na spłonkach lub pobudzaczach wybuchowych, których wielkość, kształt lub właściwości uniemożliwiają umieszczenie jednoznacznego oznaczenia zgodnie z ust. 5, umieszcza się jednoznaczne oznaczenie obejmujące:

1) dwie litery wskazujące państwo członkowskie Unii Europejskiej, państwo

członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronę umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską, w którym ma siedzibę producent lub importer materiału wybuchowego;

2) trzy cyfry stanowiące kod oznaczenia obiektu produkcyjnego.

Liczbę spłonek i pobudzaczy wybuchowych umieszcza się na najmniejszej jednostce opakowania przez bezpośredni nadruk.

8. W przypadku lontów detonujących, których wielkość, kształt lub właściwości uniemożliwiają umieszczenie jednoznacznego oznaczenia zgodnie z ust. 5, jednoznaczne oznaczenie umieszcza się na motku lub szpuli.

9. W przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego o niskim stopniu zagrożenia, zamiast jednoznacznego oznaczenia, na materiale, a jeżeli nie jest to możliwe z uwagi na małe rozmiary, kształt lub właściwości materiału wybuchowego, na opakowaniu lub dokumentach towarzyszących, umieszcza się informacje umożliwiające identyfikację tego materiału, w tym w szczególności: nazwę typu, zarejestrowaną nazwę handlową, zarejestrowany znak towarowy, o ile taki posiada, numer partii lub serii, a także nazwę producenta oraz adres jego siedziby albo miejsca zamieszkania; dane kontaktowe są podawane w języku polskim.

10. Jednoznaczne oznaczenie umieszcza się na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego w sposób czytelny i trwały w postaci bezpośredniego nadruku, pieczęci lub przytwierdzonej etykiety samoprzylepnej.

11. Przedsiębiorca może dołączyć do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego do wykorzystania przez odbiorców tych materiałów dodatkowe wyraźnie oznaczone etykiety samoprzylepne będące kopią oryginalnych etykiet zawierających jednoznaczne oznaczenie. Na kopii oryginalnej etykiety zawierającej jednoznaczne oznaczenie przedsiębiorca umieszcza pod kodem kreskowym lub matrycowym wyraz „KOPIA”.

12. Najmniejszą jednostkę opakowania zapieczętowuje się.

13. W przypadku gdy materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, który został oznaczony jednoznacznym oznaczeniem, podlega dalszemu procesowi produkcyjnemu, nie jest wymagane ponowne jego

oznaczenie jednoznacznym oznaczeniem, o ile pierwotne oznaczenie zostało zachowane i jest czytelne.

Art. 62vb. 1. Kod oznaczenia obiektu produkcyjnego, o którym mowa w art. 62va ust. 2 pkt 2, nadaje, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek przedsiębiorcy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

1) oznaczenie przedsiębiorcy wnioskującego o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP), adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania oraz dane kontaktowe;
2) oznaczenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej posiadanej przez wnioskodawcę;
3) rodzaj wytwarzanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
4) nazwę oraz adres obiektu produkcyjnego.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się uwierzytelnioną kopię dokumentu uprawniającego przedsiębiorcę posiadającego obiekt produkcyjny objęty wnioskiem zlokalizowany poza terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej do wytwarzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, wydanego przez właściwy organ państwa, na terytorium którego obiekt ten się znajduje.

4. W przypadku gdy kolejny numer kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego składa się z cyfr w liczbie mniejszej niż trzy, poprzedza się go odpowiednią liczbą zer.

5. Kod oznaczenia obiektu produkcyjnego umieszcza się w widocznym miejscu na tym obiekcie.

6. Wniosek może być złożony za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki prowadzi rejestr obiektów produkcyjnych, którym nadał kod oznaczenia obiektu produkcyjnego.

8. Rejestr obiektów produkcyjnych, o którym mowa w ust. 7, zawiera

następujące informacje:

1) oznaczenie przedsiębiorcy wnioskującego o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP), adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania oraz dane kontaktowe;
2) oznaczenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej posiadanej przez wnioskodawcę;
3) rodzaj wytwarzanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
4) nazwę oraz adres obiektu produkcyjnego;
5) oznaczenie dokumentu uprawniającego przedsiębiorcę posiadającego obiekt produkcyjny zlokalizowany poza terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej do wytwarzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, wydanego przez właściwy organ państwa, na terytorium którego obiekt ten się znajduje;
6) nadany kod oznaczenia obiektu produkcyjnego;
7) oznaczenie decyzji ministra właściwego do spraw gospodarki w sprawie nadania kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego.

9. Wnioskodawca jest obowiązany zgłaszać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki zmiany dotyczące danych zawartych we wniosku w terminie 7 dni od dnia ich powstania.

10. W przypadku dokumentów dołączanych do wniosku sporządzonych w języku obcym, należy dołączyć dokonane przez tłumacza przysięgłego tłumaczenia tych dokumentów na język polski.

Art. 62vc. 1. Rejestr jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w art. 62v ust. 1 pkt 12, art. 62x ust. 1 pkt 7 oraz art. 62y ust. 1 pkt 3, zawiera informacje o:

1) jednoznacznym oznaczeniu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
2) osobie fizycznej lub prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, która sprawuje nadzór nad materiałem wybuchowym

przeznaczonym do użytku cywilnego;

3) miejscu przechowywania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego w okresie, gdy jest on w posiadaniu przedsiębiorcy lub pod jego nadzorem, dopóki nie zostanie przekazany innemu przedsiębiorcy, zużyty lub unieszkodliwiony.

2. W zakresie dotyczącym:

1) osoby fizycznej – rejestr jednoznacznych oznaczeń zawiera:
   a) imię i nazwisko,
   b) numer PESEL lub serię i numer dokumentu tożsamości,
   c) adres miejsca zamieszkania,
   d) dane kontaktowe;
2) osoby prawnej – rejestr jednoznacznych oznaczeń zawiera:
   a) nazwę,
   b) numer z Krajowego Rejestru Sądowego, numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer identyfikacyjny używany w państwie siedziby,
   c) adres siedziby,
   d) imię i nazwisko, stanowisko oraz dane kontaktowe osoby upoważnionej do reprezentowania tej osoby prawnej w zakresie dotyczącym rejestru jednoznacznych oznaczeń.

3. Rejestr jednoznacznych oznaczeń jest prowadzony w formie pisemnej.

4. Załącznikiem do rejestru jednoznacznych oznaczeń jest ewidencja materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wraz z dokumentami stanowiącymi podstawę do dokonania wpisów w tej ewidencji.

5. W celu zapewnienia ochrony danych zgromadzonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem przedsiębiorca:

1) wskazuje osoby upoważnione do prowadzenia tego rejestru;
2) określa zasady udostępniania pozostałym pracownikom danych zawartych w tym rejestrze;
3) zapewnia przechowywanie tego rejestru w sejfie lub w pomieszczeniu zabezpieczonym przed swobodnym dostępem osób innych niż wskazane w pkt 1. W przypadku prowadzenia rejestru w sposób, o którym mowa w

ust. 6, przedsiębiorca tworzy zapasowe kopie przechowywanych dokumentów oraz zabezpiecza stanowisko komputerowe, na którym rejestr jest prowadzony, przed nieautoryzowanym dostępem.

6. Prowadzenie rejestru jednoznacznych oznaczeń wyłącznie z wykorzystaniem systemu elektronicznego jest dopuszczalne jedynie pod warunkiem stosowania rozwiązań systemowych umożliwiających:

1) ochronę zgromadzonych danych i ich zapasowych kopii przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem;
2) ochronę zgromadzonych danych przed kradzieżą, zmianą i dostępem osób nieupoważnionych, w tym kradzieżą, zmianą lub dostępem za pomocą wirusów lub programów szpiegujących;
3) weryfikację zgromadzonych danych na podstawie przechowywanej przez przedsiębiorcę dokumentacji ewidencyjnej.

7. Przedsiębiorca przynajmniej raz do roku sprawdza prawidłowość prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń, w szczególności pod względem bezpieczeństwa danych w nim zawartych oraz poprawności gromadzenia tych danych.

8. Rejestr jednoznacznych oznaczeń może stanowić ewidencja materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego prowadzona w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie:

1) art. 47 ust. 6 oraz art. 59 ust. 6 ustawy z dnia … o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym – przez przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub obrotu takimi materiałami, albo
2) art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze – przez przedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie wydobywania kopalin ze złóż, albo
3) art. 18 ust. 2 – przez przedsiębiorców albo jednostki naukowe, prowadzących prace z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego poza górnictwem na podstawie

pozwolenia wojewody – pod warunkiem uwzględnienia w niej informacji, o których mowa w ust. 1.

9. Dane zgromadzone w rejestrze jednoznacznych oznaczeń są udostępniane upoważnionemu pracownikowi organu lub służby państwowej w zakresie wynikającym z przedstawionego upoważnienia tego organu lub służby.

10. Żądanie udostępnienia danych, o których mowa w ust. 9, przedkłada się przedsiębiorcy lub osobie przez niego upoważnionej do udostępniania danych, także poza godzinami pracy tej osoby.

11. Dane, o których mowa w ust. 9, są udostępniane niezwłocznie, pisemnie lub w formie elektronicznej, zgodnie z żądaniem organu lub służby państwowej.

12. Informację zawierającą imię, nazwisko, adres miejsca zamieszkania oraz dane kontaktowe osoby upoważnionej do udostępniania danych, o której mowa w ust. 10, przedsiębiorca przekazuje pisemnie lub w postaci elektronicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych, komendantowi wojewódzkiemu Policji, właściwemu ze względu na siedzibę tego przedsiębiorcy.

Art. 62vd. 1. Producent wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* jest obowiązany do:

1) zapewnienia, że wytwarzany materiał wybuchowy metodą *in situ* będzie wytwarzany zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa;
2) sporządzenia dokumentacji technicznej wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*;
3) zlecenia jednostce notyfikowanej przeprowadzenia procedury oceny zgodności zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 2g ust. 1;
4) w przypadku wykazania zgodności wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* z wymaganiami bezpieczeństwa, sporządzenia deklaracji zgodności i umieszczenia oznakowania CE na dokumentach towarzyszących;
5) sporządzenia w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, uwzględniających specyfikę wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*;

6) przechowywania dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 2, oraz deklaracji zgodności, przez okres 10 lat od dnia wytworzenia materiału wybuchowego metodą *in situ*;

7) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* z wymaganiami ustawy.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5, producent wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* wykonuje przed wytworzeniem tego materiału.

Art. 62ve. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowe wymagania w zakresie jednoznacznego oznaczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz jego opakowania,

2) wzór wniosku o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego

– biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia możliwości pełnej identyfikacji oraz identyfikowalności każdego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego pozostającego w obrocie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu ograniczenia ryzyka wykorzystania tego materiału w działaniach przestępczych, w tym terrorystycznych.”;

20) w art. 62w w ust. 2 w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) sporządzenia dokumentacji technicznej, o której mowa w art. 62v ust. 1 pkt 2 i art. 62vd ust. 1 pkt 2.”;

21) art. 62x i art. 62y otrzymują brzmienie:

„Art. 62x. 1. Importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego jest obowiązany do:

1) wprowadzania do obrotu wyłącznie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego zgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa;

2) w przypadku stwierdzenia niezgodności z wymaganiami ustawy materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego albo powzięcia

wątpliwości w tym zakresie – wprowadzenia do obrotu takiego materiału po zapewnieniu jego zgodności;

3) zapewnienia, że producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego:
   a) przeprowadził procedurę oceny zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa i umieścił na tym materiale oznakowanie CE w sposób widoczny, czytelny i trwały,
   b) sporządził dokumentację techniczną, o której mowa w art. 62v ust. 1 pkt 2,
   c) dołączył do materiału wymagane dokumenty;
4) zapewnienia, że producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego umieścił na tym materiale, na najmniejszej jednostce jego opakowania lub dokumentach towarzyszących oznaczenia zgodnie z art. 62va;
5) umieszczenia na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego swojej nazwy, adresu siedziby albo miejsca zamieszkania, a w przypadku, o którym mowa w art. 62z, zarejestrowanej nazwy handlowej lub zarejestrowanego znaku towarowego, o ile taki posiada, w języku polskim; w przypadku gdy umieszczenie na materiale wybuchowym tych danych nie jest możliwe, umieszcza się je na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
6) zapewnienia dołączenia do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, w języku polskim;
7) prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń wprowadzonych do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 62vc;
8) przechowywania danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 7, przez okres 10 lat, licząc od dnia dostarczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub do momentu zużycia lub unieszkodliwienia tego materiału, o ile jest znany. Obowiązek przechowywania danych nie wygasa mimo zaprzestania wykonywania działalności w zakresie sprzedaży materiałów

wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, których jednoznaczne oznaczenie jest przechowywane w rejestrze jednoznacznych oznaczeń;

9) w przypadku stwierdzenia, przed wprowadzeniem do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, że materiał ten jest niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa i stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa, albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie – poinformowania o takim materiale producenta oraz organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4;
10) zapewnienia, że w okresie, gdy ponosi odpowiedzialność za materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, warunki przechowywania i transportu tego materiału nie wpływają ujemnie na zgodność materiału z wymaganiami bezpieczeństwa;
11) przechowywania kopii deklaracji zgodności oraz zapewnienia dostępności dokumentacji technicznej przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, w celu udostępnienia tych dokumentów na żądanie organów nadzoru rynku;
12) w przypadku uznania, że wprowadzony do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie – podjęcia niezwłocznie koniecznych środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego materiału lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
13) niezwłocznego informowania organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został udostępniony, o materiałach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych materiałów z wymaganiami ustawy oraz o środkach naprawczych podjętych w celu zapewnienia tej

zgodności;

14) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa, a w przypadku stwierdzenia, że wprowadzony do obrotu materiał stwarza zagrożenie, współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza ten materiał;

15) przekazywania, na żądanie uprawnionych organów i służb państwowych, danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 8, w trybie określonym w art. 62vc ust. 9–12.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 3–9, importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego wykonuje przed wprowadzeniem tego materiału do obrotu.

Art. 62y. 1. Dystrybutor materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego działa z należytą starannością w odniesieniu do wymagań ustawy i jest obowiązany do:

1) sprawdzenia, że:
   a) na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego albo na najmniejszej jednostce opakowania lub dołączonych dokumentach zostało umieszczone oznakowanie CE, w sposób widoczny, czytelny i trwały, oraz numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej,
   b) do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego zostały dołączone wymagane dokumenty,
   c) do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego została dołączona instrukcja obsługi oraz informacje dotyczące bezpieczeństwa, w języku polskim,
   d) na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz na najmniejszej jednostce jego opakowania zostało umieszczone jednoznaczne oznaczenie zgodnie z art. 62va, a w przypadku, o którym mowa w art. 62z, na materiale zostały umieszczone informacje, o których mowa w art. 62x ust. 1 pkt 5;

2) w przypadku wystąpienia niezgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie – nieudostępniania na rynku materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego do czasu zapewnienia zgodności tego materiału;
3) prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń udostępnionych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 62vc;
4) przechowywania danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 3, przez okres 10 lat, licząc od dnia dostarczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub do momentu zużycia lub unieszkodliwienia tego materiału, o ile jest znany. Obowiązek przechowywania danych nie wygasa mimo zaprzestania wykonywania działalności w zakresie sprzedaży materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, których jednoznaczne oznaczenie jest przechowywane w rejestrze jednoznacznych oznaczeń;
5) zapewnienia, że w okresie, gdy ponosi odpowiedzialność za materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, warunki przechowywania i transportu tego materiału nie wpływają ujemnie na zgodność materiału z wymaganiami bezpieczeństwa;
6) w przypadku uznania, że udostępniony na rynku materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie – podjęcia niezwłocznie koniecznych środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego materiału lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
7) niezwłocznego informowania producenta lub importera oraz organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których materiał

wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został przez niego udostępniony, o materiałach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych materiałów z wymaganiami bezpieczeństwa oraz o środkach naprawczych podjętych w celu zapewnienia tej zgodności;

8) udostępniania, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami ustawy oraz współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarzają materiały wprowadzone do obrotu niespełniające wymagań;

9) przekazywania, na żądanie uprawnionych organów i służb państwowych, danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 3, w trybie określonym w art. 62vc ust. 9–12.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, dystrybutor materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego wykonuje przed udostępnieniem tego materiału na rynku.”;

22) art. 62za otrzymuje brzmienie:

„Art. 62za. Na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, podmioty gospodarcze muszą udostępniać dane pozwalające zidentyfikować każdy podmiot gospodarczy, który im dostarczył, lub każdy podmiot, któremu dostarczyły materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, w przypadku, o którym mowa w art. 62v ust. 1 pkt 6 i art. 62va ust. 9. Informacje, o których mowa w zdaniu pierwszym, podmioty gospodarcze są obowiązane udostępniać w okresie 10 lat od dnia dostarczenia im lub dostarczenia przez te podmioty tego materiału.”;

23) w art. 62zc ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Kontrolę i postępowania, o których mowa w ust. 1 i 4, prowadzi się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, z tym że za niezgodności formalne uważa się niezgodności polegające na naruszeniu przez podmiot gospodarczy

obowiązków, o których mowa w art. 62v ust. 1 pkt 2, 4–9 i 14, art. 62x ust. 1 pkt 3–6 i 11 oraz art. 62y ust. 1 pkt 1.”;

24) w art. 63 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto dokonuje przemieszczenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego bez wymaganej zgody, o której mowa w art. 24, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 3.”;

25) po art. 65c dodaje się art. 65ca i art. 65cb w brzmieniu:

„Art. 65ca. Producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez jednoznacznego oznaczenia, o którym mowa w art. 62va ust. 1, 5 lub 7, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez jednoznacznego oznaczenia, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Art. 65cb. Producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez umieszczenia na nim informacji zgodnie z art. 62va ust. 9, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez umieszczenia na nim informacji zgodnie z art. 62va ust. 9, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.”;

26) po art. 65d dodaje się art. 65da i art. 65db w brzmieniu:

„Art. 65da. 1. Producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń tego materiału, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

2. Importer wprowadzanego do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń tego materiału, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

3. Dystrybutor udostępnionego na rynku materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń tego materiału, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Art. 65db. Producent wprowadzanego do obrotu materiału wybuchowego

przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie oznaczenia obiektu produkcyjnego, w którym są wytwarzane te materiały, trzycyfrowym kodem, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.”.

Art. 146. W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. z 2019 r. poz. 628) w art. 16 w ust. 1 w pkt 1 lit. h otrzymuje brzmienie:

„h) art. 133, art. 136 i art. 139 ustawy z dnia … o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. …),”.

Art. 147. W ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 710 i 730) w art. 60 po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Broń palną, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym straż ochrony kolei nabywa na podstawie dokumentu uprawniającego do nabycia, wydanego przez komendanta wojewódzkiego Policji na wniosek właściwego komendanta straży ochrony kolei.

5b. Komendant straży ochrony kolei może przydzielić funkcjonariuszowi straży ochrony kolei broń palną wraz z amunicją.”.

Art. 148. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2126, z późn. zm.[9)]) w art. 115 w ust. 7 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) zapewnić prowadzenie rejestru jednoznacznych oznaczeń środków strzałowych zgodnie z art. 62vc ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.”.

Art. 149. W ustawie z dnia 26 czerwca 2014 r. o niektórych umowach zawieranych w związku z realizacją zamówień o podstawowym znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 2031 oraz z 2018 r. poz. 1669) w art. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) offsetobiorca – podmiot wykonujący działalność gospodarczą w zakresie,

---

9) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 723, 1563, 1629, 1637, 1669 i 2245.

o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia … o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. …), z miejscem zamieszkania albo siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także jednostkę sektora finansów publicznych oraz podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;”.

Art. 150. W ustawie z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2308 oraz z 2019 r. poz. 492) w art. 7 w ust. 1 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) wytwarzanie, przechowywanie i obrót materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, o których mowa w ustawie z dnia … o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. …);”.

Art. 151. W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 649 i 1293 oraz z 2019 r. poz. 622) w art. 12 w ust. 1 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) art. 7 ust. 1 ustawy z dnia … o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. …);”.

Art. 152. W ustawie z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 398 i 650 oraz z 2019 r. poz. 55) wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się art. 18;
2) w art. 55 wyrazy „art.18–20” zastępuje się wyrazami „art. 19, art. 20”.

Art. 153. W ustawie z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz. U. z 2019 r. poz. 55) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 25 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) art. 19 i art. 20 otrzymują brzmienie:

„Art. 19. W ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 55) w art. 15 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego oraz nie jest ujawniony w Krajowym Rejestrze Zadłużonych;”.

Art. 20. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 45, 55 i 60) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11:

a) w ust. 1 w pkt 1 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego i nie jest ujawniony w Krajowym Rejestrze Zadłużonych,”,

b) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego i nie jest ujawniony w Krajowym Rejestrze Zadłużonych;”;

2) w art. 14 w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) odpis albo oświadczenie o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego i braku ujawnienia w Krajowym Rejestrze Zadłużonych;”.”.”;

2) po art. 26 dodaje się art. 26a w brzmieniu:

„Art. 26a. W ustawie z dnia … o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz.

U. …) w art. 10 w ust. 1 w pkt 3 w lit. a, w art. 17 w ust. 2 w pkt 5 oraz w ust. 3 w pkt 1 wyrazy „w Centralnym Rejestrze Restrukturyzacji i Upadłości” zastępuje się wyrazami „w Krajowym Rejestrze Zadłużonych”.”.

Rozdział 2

Przepisy przejściowe, dostosowujące i końcowe

Art. 154. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

1) ustawie poprzedniej – rozumie się przez to ustawę z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2037 oraz z 2019 r. poz. 55);
2) ustawie nowej – rozumie się przez to niniejszą ustawę.

Art. 155. Do dnia wejścia w życie przepisów działu IV ustawy nowej przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie obrotu strzelecką bronią palną przekazują informacje o dokonanej sprzedaży na zasadach określonych w art. 63 ust. 1 pkt 3 oraz zgodnie ze wzorem określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 64 ustawy nowej.

Art. 156. 1. Koncesje, o których mowa w art. 6 ustawy poprzedniej, zachowują ważność po dniu wejścia w życie ustawy nowej.

2. Odbycie szkolenia, o którym mowa w art. 8 ust. 4 ustawy poprzedniej, uznaje się za spełnienie warunku odbycia szkolenia, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy nowej.

3. Opinie, o których mowa w art. 9 ustawy poprzedniej, uznaje się za opinie, o których mowa w art. 16 ust. 1 ustawy nowej.

4. Orzeczenia lekarskie i psychologiczne, o których mowa w art. 11 ustawy poprzedniej, uznaje się za orzeczenia lekarskie i psychologiczne, o których mowa w art. 12 ust. 2 i 3 ustawy nowej.

Art. 157. Postępowania o wydanie decyzji w przedmiocie udzielenia, zmiany lub cofnięcia koncesji, wszczęte i niezakończone ostateczną decyzją do dnia wejścia w życie przepisów ustawy nowej, prowadzi się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 158. 1. Plastyczne materiały wybuchowe, broń i podstawowe opakowanie jednostkowe amunicji oznakowane przed dniem wejścia w życie ustawy nowej zgodnie z wymaganiami ustawy poprzedniej uznaje się za spełniające wymagania oznakowania.

2. Materiały wybuchowe, broń i amunicję, oznakowane przed dniem wejścia w życie ustawy nowej zgodnie z wymaganiami ustawy poprzedniej, które są wprowadzane do obrotu po dniu wejścia w życie ustawy nowej, oznakowuje się zgodnie z wymaganiami ustawy nowej.

Art. 159. 1. Ewidencje, o których mowa w art. 23 ust. 1 i art. 29 ust. 1 ustawy poprzedniej, uznaje się za spełniające wymogi ewidencji, o których mowa w art. 47 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy nowej, w odniesieniu do danych wprowadzonych przed dniem wejścia w życie ustawy nowej.

2. Materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby i technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, znajdujące się w posiadaniu przedsiębiorcy w dniu wejścia w życie ustawy nowej, ewidencjonuje się na zasadach w niej przewidzianych. Przedsiębiorca uzupełnia ewidencję w terminie 7 dni od dnia wejścia w życie ustawy nowej.

3. Ewidencje, o których mowa w art. 19b ust. 1 ustawy poprzedniej, prowadzi się po dniu wejścia w życie ustawy nowej jako ewidencję, o której mowa w art. 53 ust. 5 ustawy nowej.

4. Ewidencje, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 5 ustawy poprzedniej, przekazane przez przedsiębiorców przed dniem wejścia w życie ustawy nowej, przechowuje minister właściwy do spraw gospodarki, przy czym okres ich przechowywania skraca się do 10 lat od dnia przekazania.

Art. 160. 1. System oceny jakości produkcji, o którym mowa w art. 20 ust. 1 ustawy poprzedniej, uznaje się za spełniający wymagania systemu oceny jakości produkcji, o którym mowa w art. 41 ustawy nowej, przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej.

2. Plany postępowania, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy poprzedniej, uznaje się za spełniające wymagania planów postępowania, o których mowa w art. 42 ustawy nowej.

Art. 161. Specyfikacje techniczne, o których mowa w art. 19a ust. 1 ustawy

poprzedniej, uznaje się za specyfikacje techniczne, o których mowa w art. 52 ust. 2 ustawy nowej.

Art. 162. Zgody przewozowe i uprzednie zgody przewozowe poświadczone na podstawie przepisów ustawy poprzedniej oraz decyzje o zwolnieniu z obowiązku każdorazowego poświadczania zgód przewozowych wydane na podstawie przepisów ustawy poprzedniej zachowują ważność.

Art. 163. Do kontroli wszczętych na podstawie przepisów rozdziału 5 ustawy poprzedniej i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy nowej stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 164. Decyzje wojewodów wyznaczające miejsca przeznaczone do niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych i niebezpiecznych na podstawie art. 25a ust. 3 ustawy poprzedniej zachowują moc.

Art. 165. Oznaczenie materiałów wybuchowych na zasadach określonych w art. 23a ustawy poprzedniej oraz rejestr jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w art. 29a ustawy poprzedniej, uznaje się za spełniające wymagania określone odpowiednio w art. 62v, art. 62x i art. 62y ustawy zmienianej w art. 145, w brzmieniu nadanym ustawą nową.

Art. 166. 1. Do postępowań w sprawie o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego, w którym są wytwarzane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 62ve ustawy zmienianej w art. 145, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Decyzje ministra właściwego do spraw gospodarki dotyczące nadania kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego wydane na podstawie art. 23a ust. 4 ustawy poprzedniej zachowują moc.

3. Rejestr obiektów produkcyjnych, o którym mowa w art. 23a ust. 5 ustawy poprzedniej, uznaje się za rejestr obiektów produkcyjnych, którym nadano kod oznaczenia obiektu produkcyjnego, o którym mowa w art. 62vb ust. 7 ustawy zmienianej w art. 145, i prowadzi dalej na zasadach w niej określonych.

Art. 167. Do postępowań w sprawie o uzyskanie zgody na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz amunicji,

wszczętych na podstawie art. 24 ust. 2 lub art. 37 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy nowej, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 168. Przedsiębiorcy wykonujący działalność rusznikarską, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy nowej, bez koncesji na wykonywanie takiej działalności, są obowiązani złożyć wniosek o udzielenie koncesji w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej. Do czasu rozpatrzenia wniosku przedsiębiorca może wykonywać działalność rusznikarską na zasadach dotychczasowych.

Art. 169. Pracownicy zatrudnieni bezpośrednio do pracy przy wytwarzaniu i obrocie materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym składają zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego w trybie art. 30 ust. 2 zdanie drugie ustawy nowej w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej, chyba że złożyli zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem wejścia w życie ustawy nowej.

Art. 170. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

1) art. 9 ust. 4 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 6 ustawy nowej,
2) art. 10 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy nowej,
3) art. 13 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 17 ust. 10 ustawy nowej,
4) art. 19b ust. 2 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 54 ustawy nowej,
5) art. 21 ust. 2 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 42 ust. 8 ustawy nowej,
6) art. 23a ust. 9 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 62ve ustawy zmienianej w art. 145,
7) art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy nowej,

8) art. 35d ust. 5 i art. 35k ust. 3 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 82 ustawy nowej,
9) art. 10a ust. 8 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 143 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 10a ust. 8 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 143 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
10) art. 18 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
11) art. 27 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą

– jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 171. 1. Tworzy się System Rejestracji Broni.

2. Przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną lub istotnymi częściami przekazują organowi koncesyjnemu informacje o spełnieniu wymagań, o których mowa w art. 10 ust. 2 ustawy nowej, oraz kopię rejestru, o której mowa w art. 117 ust. 3 ustawy nowej, nie wcześniej niż w terminie 9 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej i nie później niż w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie przepisów działu IV ustawy nowej.

3. Organ koncesyjny, w terminie 9 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej, zapewni możliwość przekazywania danych niezbędnych do uzyskania dostępu do Systemu Rejestracji Broni, o których mowa w art. 104 ust. 2 ustawy nowej.

4. Organ koncesyjny przekazuje dane, o których mowa w ust. 3, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie przepisów działu IV ustawy nowej, a jeżeli informacje przekazano po wejściu w życie przepisów działu IV ustawy nowej – w terminie 60 dni od dnia otrzymania tej informacji.

Art. 172. 1. W latach 2019–2028 maksymalny limit wydatków z budżetu państwa będących konsekwencją wejścia w życie ustawy nowej wynosi 26,34 mln zł, z tym że w poszczególnych latach limit wynosi:

1) w 2019 r. – 7,58 mln zł;
2) w 2020 r. – 1,68 mln zł;
3) w 2021 r. – 1,34 mln zł;
4) w 2022 r. – 1,38 mln zł;
5) w 2023 r. – 3,95 mln zł;
6) w 2024 r. – 1,45 mln zł;
7) w 2025 r. – 1,48 mln zł;
8) w 2026 r. – 1,52 mln zł;
9) w 2027 r. – 4,36 mln zł;
10) w 2028 r. – 1,60 mln zł.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego kwartału, a w przypadku IV kwartału – według stanu na dzień 20 listopada danego roku.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz w przypadku gdy w okresie od początku roku kalendarzowego do dnia ostatniej oceny, o której mowa w ust. 2, część limitu rocznego przypadającego proporcjonalnie na ten okres zostanie przekroczona co najmniej o 10%, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy nowej, w tym na wynagrodzenia.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Art. 173. Traci moc ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Art. 174. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 10 ust. 2, art. 17 ust. 2 pkt 2, art. 47 ust. 4, art. 59 ust. 4, art. 63 ust. 1

pkt 3 oraz działu IV, które wchodzą w życie z dniem 14 grudnia 2019 r.

Załącznik do ustawy
z dnia
(poz. …)

KATEGORIE I PODKATEGORIE STRZELECKIEJ BRONI PALNEJ I AMUNICJI DO STRZELECKIEJ BRONI PALNEJ

Do celów niniejszego załącznika określenie:

1) „krótka strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną z lufą, której długość nie przekracza 30 centymetrów lub której całkowita długość nie przekracza 60 centymetrów;

2) „długa strzelecka broń palna” oznacza każdą strzelecką broń palną inną niż krótka strzelecka broń palna;

3) „samoczynna strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym naciśnięciu spustu;

4) „samopowtarzalna strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić tylko jeden nabój przy jednym naciśnięciu spustu;

5) „powtarzalna strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną, która po wystrzeleniu naboju może zostać ponownie naładowana ręcznie z magazynka lub cylindra;

6) „jednostrzałowa strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną bez magazynka, którą ładuje się przed każdorazowym strzałem przez ręczny załadunek naboju do komory lub wgłębienia na ładunek w części zamkowej lufy;

7) „amunicja z pociskami penetrującymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami osłoniętymi i posiadającymi rdzeń penetrujący;

8) „amunicja z pociskami wybuchającymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami zawierającymi ładunek eksplodujący przy uderzeniu;

9) „amunicja z pociskami zapalającymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego

z pociskami zawierającymi mieszaninę chemiczną, która ulega zapaleniu przy kontakcie z powietrzem lub przy uderzeniu.

Kategoria A

1. Wojskowe pociski wybuchowe i granatniki.
2. Samoczynna strzelecka broń palna.
3. Strzelecka broń palna ukryta pod postacią innego przedmiotu.
4. Amunicja z pociskami penetrującymi, wybuchowymi lub zapalającymi oraz pociski dla takiej amunicji.
5. Amunicja do pistoletów i rewolwerów z pociskami rozprężnymi oraz pociski dla takiej amunicji, z wyjątkiem amunicji stosowanej do celów myśliwskich lub sportowych, dla osób uprawnionych do korzystania z niej.
6. Samoczynna strzelecka broń palna, która została przerobiona na samopowtarzalną strzelecką broń palną.
7. Każdy z poniższych rodzajów samopowtarzalnej strzeleckiej broni palnej centralnego zapłonu:
   1) krótka strzelecka broń palna, pozwalająca na wystrzeliwanie ponad 21 nabojów bez przeładowania, jeżeli mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 20 nabojów stanowi część tej broni lub jeżeli odłączalny mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 20 nabojów jest do niej wprowadzony;
   2) długa strzelecka broń palna, pozwalająca na wystrzeliwanie ponad 11 nabojów bez przeładowania, jeżeli mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 10 nabojów stanowi część tej broni lub jeżeli odłączalny mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 10 nabojów jest do niej wprowadzony.
8. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna (strzelecka broń palna, która jest pierwotnie przeznaczona do strzelania z ramienia), którą można zmniejszyć do długości mniejszej niż 60 cm bez utraty funkcjonalności dzięki zastosowaniu kolby składanej lub teleskopowej lub kolby, którą można usunąć bez użycia narzędzi.
9. Każda strzelecka broń palna sklasyfikowana w niniejszej kategorii, która została przerobiona na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych albo na

broń salutacyjną lub akustyczną.

Kategoria B

1. Krótka strzelecka broń palna powtarzalna.
2. Krótka strzelecka broń palna jednostrzałowa centralnego zapłonu.
3. Krótka strzelecka broń palna jednostrzałowa bocznego zapłonu, której całkowita długość nie przekracza 28 cm.
4. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna, której mechanizm ładujący i komora mogą łącznie pomieścić więcej niż 3 naboje w przypadku strzeleckiej broni palnej bocznego zapłonu, a ponad 3, lecz mniej niż 12 nabojów w przypadku strzeleckiej broni palnej centralnego zapłonu.
5. Samopowtarzalna krótka strzelecka broń palna inna niż broń kategorii A wymieniona w pkt 7 ppkt 1.
6. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna kategorii A wymieniona w pkt 7 ppkt 2, której mechanizm ładujący i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż 3 naboje, w przypadku gdy mechanizm ładujący jest odłączalny lub w przypadku gdy nie jest pewne, czy broni tej nie można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi na broń, której mechanizm ładujący i komora mogą pomieścić łącznie więcej niż 3 naboje.
7. Powtarzalna i samopowtarzalna strzelecka długa broń palna z lufą o gładkim przewodzie, której długość nie przekracza 60 cm.
8. Każda strzelecka broń palna sklasyfikowana w niniejszej kategorii po przerobieniu jej na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych albo na broń salutacyjną lub akustyczną.
9. Samopowtarzalna strzelecka broń palna do użytku cywilnego, która jest podobna do broni z mechanizmami automatycznymi (samoczynnej) inna niż broń kategorii A wymieniona w pkt 6, 7 lub 8.

Kategoria C

1. Powtarzalna długa strzelecka broń palna inna niż broń kategorii B wymieniona w pkt 7.
2. Długa strzelecka broń palna jednostrzałowa z lufą bruzdowaną.
3. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna inna niż kategorii A lub B.

4. Jednostrzałowa krótka strzelecka broń palna bocznego zapłonu, której całkowita długość przekracza 28 cm.
5. Każda strzelecka broń palna sklasyfikowana w niniejszej kategorii po przerobieniu jej na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych albo na broń salutacyjną lub akustyczną.
6. Strzelecka broń palna kategorii A, B i C, która została pozbawiona cech użytkowych zgodnie z ustawą.
7. Jednostrzałowa długa strzelecka broń palna z lufą o gładkim przewodzie, wprowadzana do obrotu od dnia 14 września 2018 r.